

Harold Pinter

S P R Á V C E

Přeložil Milan Lukeš

MASARYKOVA UNIVERZITA

Filozofická fakulta
Knihovna KDS
Arna Nováka 1
602 00 BRNO

Vážení přátelé,

toto dílo je devizově vázáno a jeho provozování podléhá předpisům o hospodaření devizami. Informujte se proto u divadelního odboru DILIA, zda a za jakých podmínek můžete devizovou hru inscenovat. Uvádíte-li devizovou hru bez povolení, dopoušíte se devizového přestupku.

DILIA

O s o b y

Mick, muž skoro třicetiletý

Aston, muž, který překročil třicítku

Davies, starý muž

Děje se v jednom domě v západním Londýně

První dějství - zimní noc

Druhé dějství - po několika vteřinách

Třetí dějství - po čtrnácti dnech

Místnost. Vzadu okno zčásti zakryté pytlovinou. Podél levé stěny železná postel. Nad ní skříňka, plechovky s barvami, krabice s maticemi, šrouby atd. Další krabice a vázy podél postele. Vpravo vzadu dveře. Napravo od okna hromada: kuchyňský dřez, štafle, uhlák, žací strojek, příruční vozík, krabice, zásuvky. Pod touto hromadou železná postel. Před ní plynová kamna. Na plynových kamnech soška Buddha. Vpravo vpředu krb. Kolem něho pár kufrů, svinutý koberec, pájecí lampa, dřevěná židle ležící na bok, množství dekoráčních předmětů, věšák na šaty, několik krátkých prken, elektrická kamínka a velmi starý elektrický opékač topínek. Pod tím kupa starých novin. Pod Astonovou postelí u levé stěny je elektrický vysavač, jež není vidět, dokud nebude v provozu. Ze stropu visí vědro.

P r v n í d ě j s t v í .

Mick je v místnosti sám. Sedí na posteli, oblečen v kožené bundě.
Ticho.

Zvolna se rozhlédne po místnosti, pozoruje po řadě každý předmět.
Vzhlédne ke stropu a zírá na vědro. Ustane, sedí bez hnutí, bez
výrazu, dívaje se kupředu.

Třicet vteřin ticho.

Dveře bouchnou. Nezřetelně je slyšet hlasy.

Mick otočí hlavu. Vstane, potichu přejde ke dveřím, vyjde ven a
tiše za sebou zavře.

Ticho.

Opět je slyšet hlasy. Blíží se a ustanou. Dveře se otevřou. Vstou-
pí Aston a Davies; nejprve Aston, za ním se šourá, ztěžka oddy-
chuje, Davies.

Aston má na sobě tvídový svrchník, pod ním tenký ošumělý oblek,
jednořadový s jemným proužkem, pulover, sepranou košili a vázan-
ku. Davies má na sobě obnošený hnědý svrchník, kalhoty bez pulsu,
vestu, nátělník bez košile a sandály. Aston strčí klíč do kupy
a zavře dveře. Davies se rozhlíží po místnosti.

Aston Posadte se.

Davies Děkuju. /Rozhlíží se/ Kde...

Aston Moment. *

/Aston se ohlíží po židli, spatří jednu le-
žící na bok u koberce svinutého u krbu a jde
ji vytáhnout/

Davies Posadit se? Ka... Kdypak já si pěkně poseděl...
kdypak já si pořádně poseděl... ani vám nepovím...

Aston /přistrčí židli/ Semhle.

Davies V noci deset minut pauzy na svačiny, a pro mě nez-
byla jediná židle, ani jediná. Všelijaký ty Řekové
nákou měli, Poláci, Řekové, černoši, co jich bylo,
všichni cizinci nákou měli. A že mě tam dřeli...
mě dřeli...

/Aston si sedne na postel, vytáhne plechov-
ku s tabákem a papírky a začne si smotávat
cigaretu. Davies ho pozoruje/

Všelijaký ty černoši nákou měli, černoši, Řekové, Poláci, co jich bylo, darmo mluvit, mě ze židle vystrnadili, jako bych byl šuft. Však já mu to dneska večír řek, když si na mě vyjel.

/Pauza/

Aston Sedněte si .

Davies Sednu, ale nejdřív si musím, víte co, nejdřív si musím vydechnout, víte co myslím? Já se tam málem voddělal.

/Davies hlasitě vykřikne, máchne zařatou pěstí k podlaze, otočí se zády k Astonovi a zírá do stěny. Pauza. Aston si zapálí/

Aston Nechcete si ubalit?

Davies /se otočí/ Co? Nene, cigarety já nekouřím. /Pauza. Pokročí/ Ale víte co. Vemu si špetku tabáku do fajfky, když myslíte.

Aston /mu podává plechovku/ Jo. Klidně. Vemte si.

Davies To je vod' vás hezký, šéfe. Jen co si fajfku nacpu. /Vytáhne z kapsy dýmku a naplní ji/ Míval jsem pikslu, ještě... ještě nedávno. Ale dosloužila. Dosloužila na Západní dálnici. /Napřáhne ruku s plechovkou/ Kam s ní?

Aston Vezmu si ji.

Davies /mu podává plechovku/ Když si na mě večír vyjel, tak jsem mu to řek. Co? Slyšel jste, jak jsem mu to řek, ne?

Aston Koukal jsem, jak se do vás pustil.

Davies Pustil? Vy byste necekl. Špína chlap, na starýho člověka, já vobédval v nejlepších domech.

/Pauza/

Aston Jo, koukal jsem, jak se do vás pustil.

Davies Všichni ty hadrníci se chovají jako prasata, kamaráde. Třeba jsem byl pár let na silnici, ale jsem čistotnej, na to můžete vzít jed. Já se držím. Pro- to jsem taky nechal svou starou. Čtrnáct dní po svatbě, a kdepak, tejden, zdvihnu pokličku z kas- trolu, víte, co v něm bylo? Její prádlo, nevypra- ný. A byl to kastro- na zeleninu. Kastrol na zele- ninu. Tenkrát jsem ji nechala vod tý doby jsem ji neviděl. /Davies se otočí, šourá se po pokoji, stá- ne tváří v tvář sošce Buddhy na plynových kamnech, podívá se na ni a obrátí se/ Já vobědval z nejlep- ších talířů. Ale nejsem už žádněj mladík. Pamatuju časy, kdy jsem byl čupr jako voni všichni dohroma- dy. To si na mě netroufali. Ale poslední dobou mi není tak dobře. Nemoce mě skříply.

/Pauza/

/Přistoupí blíž/ Viděl jste, jak to s ním bylo?

Aston Přišel jsem až ke konci.

Davies Přijde si za mnou, vrazí mi kýbl vodpadků, a že prej to mám vynést! Vod toho já nejsem, vynášet kýble! Na to maj kluka, aby vynášel kýble. Na to mě nepřijali, na vynášení kýblů. Já mám zamíst, sklidit ze stolu, sem tam něco vopláchnout, a ne vynášet kýble!

Aston Hm. /Přejde kupředu pro elektrický opékač/

Davies /ho následuje/ A dejme tomu, že mám! I kdybych měl! I kdybych měl vynášet kýble, co von je zač, ten ra- biát, aby mě komandoval? My jsme si naroven. Von ne- ní můj šéf. Není vejš než já.

Aston Co byl zač, Řek?

Davies Ale kdež, Skot. Skoták to byl.

/Aston se vrací k posteli s opékačem a začíná rozšroubovat zástrčku. Davies jde za ním/

Všim jste si ho, ne?

Aston Všim.

Davies Řek jsem mu, kam si má ten kýbl strčit. Co? Však

jste slyšel. Koukněte, povídám, já jsem starej člověk, povídám, a tam co mě vychovali, tam jsme směli mluvit se starejma lidma jak se sluší a patří, nás naučili manýrám, a kdybych moh nákej ten rok shodit, já bych... roztrh bych vás vejpúl. To jsem mu řek, když mně starej dal padáka. Že prej dělám rozruch. Já a rozruch! Povídám, heleďte se, já mám svý práva. To jsem mu řek. Třeba jsem byl na silnici, nikdo nemá větší práva než já. Tak pěkně každému co mu patří, povídám. Stejně mi dal padáka. /Posadí se na židli/ Takovej to byl podnik.

/Pauza/

Kdybyste bejval nepřišel a toho Skota rabiátskýho nezarážil, byl jsem teď ve špitále. Trhnout mi jednu, rozbil jsem si hlavu vo chodník. Já ho dostanu. Jednou večír ho dostanu. Až půjdu náhodou kolem.

/Aston jde pro novou zástrčku/

Já bych se na to vykašlal, ale když jsem si tam nechal všecky věci, vzadu v komoře. Všecko všecičko bylo v tý tašce, chápete. Všecky svý sakypaky, sakumprdum co jsem jich měl, všecko jsem tam nechal. V tom fofru. Dám na to krk, že se mi teď v tom hra-be.

Aston

Jednou tam skočím a vyzdvihnu vám to. /Aston se vrací k posteli a začne přidělávat zástrčku k opěkači/

Davies

Stejně jsem vám vděčnej, že jste mě... že jste mě nechal vydechnout... na pár minut. /Rozhlíží se/ To je váš pokoj?

Aston

Ano.

Davies

Máte tu pěknějch krámů.

Aston

Hm.

Davies

Musí to mít slušnou cenu... všecko dohromady.

/Pauza/

Je toho ažaž.

Aston

Je toho dost.

Davies Spíte tu, co?

Aston Ano.

Davies Jako tady?

Aston Ano.

Davies To si užijete pěknýho průvanu.

Aston Člověk nepřijde na vzduch.

Davies To si ho užijete. Ložirovat pod širákem, to je jiné.

Aston Snad.

Davies To máte pak samej vítr.

/Pauza/

Aston Jo, když je silnější vítr...

/Pauza/

Davies Jo...

Aston Hmm...

/Pauza/

Davies Je tu velkej průvan.

Aston Hm.

Davies Já jsem na něj háklivej.

Aston Vážně?

Davies Vodjakživa.

/Pauza/

Máte tu víc pokojů, ne?

Aston Kde?

Davies Myslím jako tady v chodbě... na druhým konci chodby.

Aston Nejsou v provozu.

Davies Jděte.

Aston Je na nich fůra práce.

/Malá pauza/

Davies A co přizemí?

Aston Zavřeno. Potřebuje vyspravit... podlahy...

/Pauza/

Davies To jsem měl kliku, že jste do té kavárny přišel. Ten skotskej rabiát mě moh voddělat. Už jsem byl bradou vzhůru.

/Pauza/

Všim jsem si, že vedle v baráku někdo bydlí.

Aston Co?

Davies /s gestem/ Všim jsem si...

Aston Ano. V celý ulici bydlej lidi.

Davies Jo, když jsme šli kolem, všim jsem si, že vedle v domě mají zatažený záclony.

Aston To jsou sousedi.

/Pauza/

Davies Tak to je váš dům, co?

/Pauza/

Aston Já ho spravuju.

Davies Jste domácí, co? /Strčí si do úst dýmku a bafá,

aniž si ji zapálil/ Tak tak, všim jsem si, že vedle maj zatažený hustý záclony, když jsme šli kolem. Všim jsem si těch velkejch hustejch záclon zrovna ve vedlejším vkně. Hned jsem si řek, že tam musí někdo bydlet.

Aston Bydlej tam náky Indové.

Davies Černoši?

Aston Vidám je málokdy.

Davies Černoši, co? /Obchází kolem/ Že tu ale máte hraček, to vám řeknu. Nemám rád prázdný pokoje.

/Aston se připojí k Daviesovi vzadu vprostřed/

Heleďte, kamaráde, nemáte náhodou zbytečnej pár bot?

Aston Bot? /Přejde dopředu vpravo/

Davies Ty mniši mizerný mě zase vypekli.

Aston /jde ke své posteli/ Kdo?

Davies V Lutonu. V lutonským klášteře... Mám totiž kamaráda v Shepherd s Bush...

Aston /se dívá pod postel/ Jeden pár bych moh mít.

Davies Mám toho kamaráda v Shepherd s Bush. Na glozetě. Těda, byl u glozetů. Dohlížel v nejlepších glozotech z celého města. /Pozoruje Astona/ Vůbec nejlepších. Když jsem měl cestu kolem, vždycky mi podstrčil kus mejdla. Moc dobrýho mejdla. Tam musej mít jenom to nejlepší mejdlo. Nikdy jsem nebyl bez mejdla, když jsem se nachomejtal kolem Shepherd s Bush.

Aston /se vynoří zpod postele s párem bot/ Hnědej pár.

Davies Už je pryč. Vodešel. Von mě právě vodkázal na ten klášter. Na druhým konci Lutonu. Slyšel, že rozdávaj boty.

- Aston Musíte mít dobřej pár bot.
- Davies Boty? Pro mě jsou boty votázka života a smrti. V téhle jsem musel jít celou cestu až do Lutonu.
- Aston A co bylo, když jste tam došel?
- /Pauza/
- Davies Znával jsem jednoho ševce v Actonu. Byl to můj dobřej kamarád.
- /Pauza/
- Víte, co mi ten mizera mnich řek?
- /Pauza/
- Kolik černochoů tu ještě máte?
- Aston Cože?
- Davies Máte tu ještě nějaký černochoy?
- Aston /mu podává boty/ Zkuste, jestli vám stačej.
- Davies Víte, co mi ten mizera mnich řek? /Mrkne na boty/ Mám dojem, že mi budou trochu malý.
- Aston Myslíte?
- Davies Ne, to nebude moje číslo.
- Aston Docela zachovalý.
- Davies Nemůžu nosit boty, který mi nejsou. To je nejhorší. Povídám tomu mnichovi, koukněte šéfe, votevře vrata, takový velikánský vrata, votevře je, koukněte, vašnosto, povídám, trmácím se takovej kus cesty, heleďte se, ukážu mu tyhle, povídám, nemáte náhodou pár bot, pár bot, povídám, jen abych moh jít dál. Koukněte na ně, jsou skorem nadranc, povídám, už mi na nic nejsou. Slyšel jsem, že tu máte hromady bot. Maž vocad, povídá mi. Tak moment, povídám, já jsem starej člověk, se mnou takhle mluvit nebudete, i kdybyste byl nevím kdo. Jestli nevymázneš, povídá,

vykopu tě z brány. Tak moment, povídám, já po vás chci jenom pár bot, a vy si tu na mě nebudete dovolovat, já se sem trmácím tři dny, povídám mu, tři dny bez kouska žvance, snad si kus toho žvance zasloužím, ne? Syp za roh do kuchyně, povídá, syp za roh, a až se najíš, koukej mazat. Tak jdu do té kuchyně. Kdybyste viděl to jídlo! Brabec, říkám vám, brabeček, malinkej brabeček by s ním byl hotovej za dvě minuty. Dobrý, povídaj mi, najed ses, tak vypadni. Najed? Povídám jim, co si vo mně myslíte, copak jsem pes? Nic lepšího než pes. Co si vo mně myslíte, copak jsem hovado? Co ty boty, kvůli kterejm jsem přišel, který tu prej rozdáváte? Mám cukání hlásit vás matce představený. Jeden z nich, takovej irskej chuligán, se po mně rozehnal. Tak jsem zmizel. Vzal jsem to zkratkou na Watford, a tam jsem sehnal jeden pár. Sotva přijdu za Handon, ulítne mě podrážka, zrovna na cestě. Ještě že jsem měl starý boty s sebou zabalený, nosím je pořád, jinak jsem byl, člověče, nahranej. Holt jsem musel zůstat u těchle, vídíte to, je po nich, nejsou na nic, už dosloužily.

Aston Zkuste si tyhle.

/Davies si zuje sandály, vezme boty a zkouší si je/

Davies Nejsou to špatný boty. /Vyšlapuje si v nich po místnosti/ Pevný teda jsou. To zas jo. Nemaj špatnou fazonu. Ta kůže je tvrdá, co? Hodně tvrdá. Onehda mi jeden chlap chtěl střelit jelenicový. Já bych je nenosil. Není nad kůži. Jelenice se zničí, zkrabatí se, za pět minut si ji zacákáte a máte po ní. Není nad kůži. Jo. Dobrý boty to jsou.

Aston Fajn.

/Davies třepe nohou/

Davies Ale nepadnou.

Aston Hm?

Davies Ne. Mám moc širokou nohu.

Aston Hm, hm.

Davies Víte, jsou moc špičatý.

Aston Aha.

Davies Za tejdén bych pajdal. Teda, ty co mám na sobě nejsou už na nic, ale aspon jsou mi pohodlný. Svršek maj teda chatrnej, ale netlačej. /Zuje je a vrátí/ Stejně vám děkuju, šéfe.

Aston Snad pro vás něco najdu.

Davies Zlomte vaz. Takhle nikam nedojdu. Nedostanu se z jednoho místa na druhý. A já se budu muset hejbat, to víte, musím se postavit na nohy.

Aston Kam chcete jít?

Davies Ale, něco už mám v merku. Čekám, až se vobráτί počasí.

/Pauza/

Aston /si hledí opékače/ Chtěl byste... chtěl byste tu přespat?

Davies Tady?

Aston Můžete tu přespat, jestli chcete.

Davies Tady? Jak bych vám to řek.

/Pauza/

Dokdy?

Aston Než... než se postavíte na nohy.

Davies /sedí/ To snad...

Aston Než se uchytíte...

Davies Copak to, to já se postavím na nohy... hezky brzo ...

/Pauza/

Kde bych spal?

Aston Tady. Ostatní pokoje by vám... by vám nevyhovovaly.

- Davies /vstane, rozhlíží se/ Tady? Kde?
- Aston /vstane, ukazuje dozadu doprava/ Za tím vším je postel.
- Davies Aha. No, to se šikne. No, to je... Víte co, to bych moh... jen co se postavím na nohy. Nábytku tu máte dost.
- Aston To jsem sehnal. Zatím ho tu skladuju. Může se jednou hodit.
- Davies Ty plynové kamínka fungují, co?
- Aston Ne.
- Davies Jak to děláte s čajem?
- Aston Nijak.
- Davies Moc si nedopřejete. /Prohlíží prkna/ Vy něco stavíte?
- Aston Chtěl bych vzadu postavit kůlnu.
- Davies Tesař, co? /Obrátí se k žacímu strojků/ Máte trávník?
- Aston Podívejte se. /Aston nadzdvihne okenní pytlou. Vyhlížejí ven/
- Davies Vypadá trochu hustej.
- Aston Zarostlejš.
- Davies Co je tamto, nádrž?
- Aston Ano.
- Davies Máte v ní ryby?
- Aston Ne. Nic v ní není.
/Pauza/

Davies Kde postavíte tu kůlnu?

Aston /se odvrátí/ Nejdřív musím vyplet zahradu.

Davies To abyste měl traktor.

Aston Nechám to udělat.

Davies Tesařina, co?

Aston /tiše stojí/ Já rád... rád pracuju vlastníma rukama.

/Davies vezme do ruky sošku Buddha/

Davies Co je to?

Aston /vezme a prohlíží ji/ Buddha.

Davies Jděte.

Aston Ano. Docela se mi líbí. Našel jsem ho v jednom... v jednom krámě. Nějak mě upoutal. Novím proč. Co vy si myslíte o soškách Buddha?

Davies Chm, jsou... pěkný, ne?

Aston Ano, měl jsem radost, když jsem tohle získal. Moc pěkná práce.

/Davies se odvrátí, nahlíží pod dřez apod/

Davies To je ta postel, co?

Aston /přejde k posteli/ Všecko dáme pryč. Štafle se vejdu pod postel. /Dají štafle pod postel/

Davies /ukazuje na dřez/ Co s ním?

Aston Snad se tam taky vejde.

Davies Ukažte, já vám píchnu. /Zdvihne ho/ Musí mít metr-
rák.

Aston Sem dospod.

Davies Jestlipak ho vůbec používáte?

Aston Ne. Dám ho pryč. Semhle. /Vměstnají dřez pod postel/ Na chodbě je umývárna. Dřez je v ní taky. Tyhle krámy můžeme dát tam. /Začínají stěhovat kbelík na uhlí, nákupní vozík, žací strojek a zásuvky k pravé stěně/

Davies /se zastaví/ Nemáte je společný, že ne?

Aston Co?

Davies Jestli jako nemáte společný toalety s těma černochama.

Aston Bydlej vedle.

Davies Nechoděj sem?

/Aston opře zásuvku o zeď/

Protože, víte... myslím jako... řekněte to rovnou...

/Aston jde k posteli, sfoukne prach a vytřepe přikrývku/

Aston Neviděl jste takovej modrej kufr?

Davies Modrej kufr? Tady. Heleďte. U koberce.

/Aston jde ke kufru, otevře jej, vytáhne z něj prostěradlo a polštář a položí je na postel/

Pěkný prostěradlo.

Aston Deku bude plná prachu..

Davies Nelamte si s tím hlavu.

/Aston se vztyčí, vytáhne plechovku s tabákem a začne si balit cigaretu. Jde ke své posteli a usedne/

Aston Jak jste na tom s penězma?

Davies S penězma?... když to chcete vědět, šéfe... kapánek mi docházej.

/Aston vytáhne z kapsy hrst mincí, přeberere je a podá mu pět šilinků/

Aston Tady máte ňáký drobný.

Davies /bere mince/ Děkuju, děkuju, zaplať pámbu. Náhodou mi zrovna docházej. Já jsem totiž za celej minulej tejděn práce nedostal ani floka. Tak jsem na tom, tak to vypadá.

/Pauza/

Aston Onehda jsem byl v hospodě. Objednám si pivo. Přinesli mi ho v tlustým půllitru. Sednu si k němu, ale pít jsem ho nemoh. Nemůžu pít pivo z tlustýho půllitru. Chutná mi jenom z tenký sklenicé. Parkrát jsem si lok, ale nemoh jsem ho dopít. /Aston sebere z postele šroubovák a zásuvku a hrabe se v ní/

Davies /procítěně/ Jen když se počasí vobrátilo! To bych moh jít do Sidcupu!

Aston Do Sidcupu?

Davies Když je takový na pytel počasí, jak můžu jít v těchhle botech do Sidcupu?

Aston Proč chcete jít do Sidcupu?

Davies Mám tam moje papíry!

/Pauza/

Aston Cože tam máte?

Davies Mám tam moje papíry!

/Pauza/

Aston Co dělají v Sidcupu?

Davies Jeden můj známej je má. Nechal jsem je u něho. Víte? Dokazujou, kdo jsem! Nemůžu se bez těch papírů

hnout. Řeknou vám, kdo jsem. Víte! Bez nich jsem nahranej.

Aston Proč to?

Davies Víte, to máte tak, víte, já jsem se přejmenoval! To už je let. Vystupuju pod pseudonymem! To není moje pravý jméno.

Aston Pod jakým jménem vystupujete?

Davies Jenkins. Bernard Jenkins. To je můj jméno. Teda, pod tím jménem jsem známej. Ale k ničemu to není, vystupovat pod takovým jménem. Nemám žádný práva. Tady mám pojišťovací kartu. /Vytáhne kartu z kapsy/ Na jméno Jenkins. Vidíte? Bernard Jenkins. Hele. Jsou na ni čtyry známky. Čtyry. Ale co jsou mi platný. To není moje pravý jméno, voni na to přijdou, a v tu ránu mě maj. Čtyry známky. Těch peněz, co jsem vysolil. Těžký peníze jsem vysolil. Ještě na jiný, na hromadu známek, ale voni mi je nevylepili, černý huby, nikdy jsem neměl čas za tím jít.

Aston Měli vám je vylepit na kartu.

Davies K ničemu by mi to nebylo! Stejně bych nic nedostal. Není to moje pravý jméno. Kdybych ji ukázal, jdu za katr.

Aston Jak se vlastně jmenujete?

Davies Davies. Mac Davies. Než jsem se přejmenoval.

/Pauza/

Aston Zřejmě si všechno chcete dát do pořádku.

Davies Jen kdybych se dostal do Sidcupu! Pořád čekám, až se vobráti počasí. Má moje papíry, ten chlápek, u kterého jsem je nechal, všechno je tam černý na bílým, všechno bych moh dokázat.

Aston Jak dlouho je má?

Davies Co?

Aston Jak dlouho je má?

Davies Jo, musí to bejt... bylo to za války... musí to bejt... málem takovejch patnáct let.

/Pauza/

Aston Určitě je má pořád?

Davies Má je.

Aston Třeba se přestěhoval.

Davies Říkám vám, já vím, kde bydlí? Jak vkročím do Sidcupu, můžu tam jít poslepu. Jenom na číslo si ne a ne vzpomenout. Mám sto chutí... mám sto chutí...

/Pauza/

Aston Měl byste zkusit zajít tam.

Davies Nemůžu jít v těchle botách. Víte, kvůli počasí. Kdyby se tak počasí vobrátilo.

Aston Budu sledovat předpověď.

Davies Jak jednou vyrazím, jsem tam na tu šup. /Náhle si Davies uvědomí kbelík a rychle vzhledne/

Aston Až budete chtít... jít do postele, klidně jděte. O mne se nestarejte.

Davies /si svléká svrchník/ No, asi puđu. Jsem drobet... drobet zmoženej. /Vysvlékne se z kalhot a drží je před sebou/ Můžu je dát sem?

Aston Jistě.

/Davies odloží kabát a kalhoty na věšák/

Davies Koukám, že vám tu visí kýbl.

Aston Díra.

/Davies vzhledne/

- Davies Tak, a teď pěkně zkusím vaši postel. Půjdete taky?
- Aston Spravuju tu zástrčku.
- Davies Co jí schází?
- Aston Nefunguje.
- /Pauza/
- Davies Přijdete tomu na kloub, co?
- Aston Mám takový tušení.
- Davies To máte kliku. /Davies jde ke své posteli a zastaví se u plynových kamen/ S tím... s tímhle nejde hnout, co?
- Aston Něco to váží..
- Davies To jo. /Davies ulehne. Ověřuje si svou váhu a dálku/ Není špatná. Není špatná. Pěkná postel. Myslím, že v ní usnu.
- Aston Budu muset dát na tu žárovku pořádný stínidlo. Světlo trochu oslňuje.
- Davies Nelamte si s tím hlavu, šéfe, nelamte si s tím hlavu. /Otočí se a přetáhne přes sebe pokrývku/
- /Aston sedí a hrabe se v zástrčce/
/Zatmí se. Tma/
/Rozetmí se. Ráno/
/Aston stojí u postele a utahuje si kalhoty. Stele postel. Obrátí se, přejde do středu pokoje a dívá se na Daviese. Otočí se, oblékne si sako, otočí se, jde k Daviesovi a shlíží na něj. Odkáže. Davies se náhle vztyčí/
- Davies Co? Co je? Co je?
- Aston Všecko v pořádku.
- Davies /zírá/ Co je?
- Aston Všecko v pořádku.

/Davies se rozhlédne/

Davies Už vím.

/Aston jde ke své posteli, sebere zástrčku a zatřese jí/

Aston Spal jste dobře?

Davies Jo. Jako zabitej. Musel jsem spát jako zabitej.

/Aston přejde kupředu napravo, sebere opěkač a prohlíží ho/

Aston Vám se... hm...

Davies Hm?

Aston Zdálo se vám něco?

Davies Zdálo?

Aston Ano.

Davies Mně se nic nezdá. Nikdy se mi nic nezdá.

Aston Mně taky ne.

Davies Mně taky.

/Pauza/

Proč se vlastně ptáte?

Aston Dělal jste rámus.

Davies Kdo?

Aston Vy.

/Davies vstane z postele. Má na sobě dlouhé spodky/

Davies Počkat. Počkat, jak to myslíte? Jakej rámus?

Aston Sténal jste. A mumlal.

Davies Já a mumlal?

Aston Ano.

Davies Pane drahá, já nemumlám. To mi ještě nikdo neřek.

/Pauza/

Co bych mumlal?

Aston Nevím.

Davies Jakej by to mělo smysl?

/Pauza/

To mi ještě nikdo neřek.

/Pauza/

To jste se splet v adrese, kamaráde.

Aston /přejde k posteli s opékačem/ Ne. Vzbudil jste mě. Tak jsem si myslel, že se vám třeba něco zdálo.

Davies Nic se mi nezdálo. Jakživ jsem žádnéj sen neměl.

/Pauza/

Aston Třeba to bylo postelí.

Davies Na týhle posteli není nic špatnýho.

Aston Třeba na ni nejste zvyklej.

Davies Postele pro mě nejsou nic nezvyklýho. Já v postelích spal. Já rámus nedělám, jen protože spím v posteli. V kolika postelích já se naspal.

/Pauza/

Něco vám řeknu, třeba to byli ty černoši.

Aston Co?

- Davies Ten rámus.
- Aston Jaký černoši?
- Davies Ty vaši. Odvedle. Třeba ty černoši dělali rámus, a šlo to skrz zed.
- Aston Hmmm.
- Davies To je můj názor.
- /Aston odloží zástrčku a jde ke dveřím/
-Kam jdete, jdete ven?
- Aston Ano.
- Davies /popadne sandály/ Počkejte moment, malej moment.
- Aston Co to děláte?
- Davies /si obouvá sandály/ Radši puđu s váma.
- Aston Proč?
- Davies Myslím jako, že bude líp, když puđu s váma.
- Aston Proč?
- Davies No... vy nechcete, abych šel ven?
- Aston Nač?
- Davies Jako... když jste venku. Nechcete, abych šel ven ... když jste venku?
- Aston Nemusíte chodit ven.
- Davies To jako... tu můžu zůstat?
- Aston Dělejte, jak chcete. Nemusíte chodit ven jen kvůli tomu, že já jdu ven.

Davies Nebude vám vadit, když tu zůstanu?

Aston Mám rezervní klíče. /Jde ke krabici u své postele a vyhledá je/ Ten je od pokoje a ten je od domu. /Podá je Daviesovi/

Davies Děkuju vám srdečně, šťastný pořízení.

/Pauza. Aston stojí/

Aston Asi se projdu po ulici. Malej... takovej obchůdek. Tuhle měli vykružovačku. Docela se mi zamlouvala.

Davies Vykružovačku, kamaráde?

Aston Ano. Může se hodit.

Davies To jo.

/Malá pauza/

Jak přesně vypadá?

/Aston přejde k oknu a dívá se ven/

Aston Vykružovačka? No, to je něco na způsob lupenky. Ovšem, je to jen vložka. Musíte ji upnout na držák.

Davies Aha, už vím. Moc praktická věcička.

Aston To tedy je.

/Pauza/

Davies A co pilka na železo?

Aston Pilku na železo mám taky.

Davies Ty jsou praktický.

Aston Ano.

/Pauza/

Děrovka taky.

Davies Hm.

/Pauza/

Jo, to je bez debaty. Totiž, já vím, že jsou praktický. Pokud máte ten fortel a umíte s nima zacházet.

/Pauza/

Na druhý straně, není... přeci jenom nejsou tak praktický jako pilka na železo, co?

Aston /se k němu obrátí/ Myslíte?

Davies Já teda jenom soudím podle toho... podle toho, jak je znám.

/Malá pauza/

Aston Jsou praktický.

Davies Já vím, že jsou praktický.

Aston Ale mají omezený použití. S takovou vykružovačkou toho můžete hodně pořídit. Když ji jednou upnete... na ten držák. Hodně s ní můžete pořídit. Šetří čas.

Davies To jo.

/Malá pauza/

Heleďte se. Já jsem přemejšlel.

Aston Hm?

Davies Jo. Podívejte se. Podívejte. Třeba se něco zdálo vám.

Aston Cože?

Davies Jo. Takhle, třeba se vám zdálo, že něco slyšíte. Víte, spouště lidí se něco zdá, víte, a slyšel bůhvíco. Třeba jste ten rámus dělal vy sám a ani v tom nevíte.

Aston Mně se nic nezdá.

Davies To je moje řeč, to právě chci říct! Mně taky ne!
Proto jsem si myslel, že byste to moh bejt vy.

/Pauza/

Aston Jak jste říkal, že se jmenujete?

Davies Jenkins. Bernard Jenkins je můj pseudóným.

/Malá pauza/

Aston Víte, tuhle sedím v kavárně. Náhodou u stejného
stolu jako ta ženská. Zkrátka, začali jsme... dali
jsme se do řeči, Ani nevím... o tom, jaký měla práz-
dniny, kde byla. Byla na jihu u moře. Prostě, jen
jsme tam seděli a trochu povídali... a najednou po-
loží ruku na mou... a povídá, co byste tomu říkal,
kdybych se chtěla podívat na vaše tělo?

Davies Jděte.

/Pauza/

Aston Ano. Z ničeho nic, uprostřed konverzace. Připadlo
mi to zvláštní.

Davies Mně říkaly to samý.

Aston Vážně?

Davies Ženský? Kolikrát. Přišly a zeptaly se mě skoro to
samý.

/Pauza/

Aston Ne, vaše druhý jméno, to pravý, jak to bylo?

Davies Davies. Mac Davies. To je mý pravý jméno.

Aston Vy jste Welšan?

Davies E?

Aston Welšan?

/Pauza/

- Davies Já, já totiž chodil... abyste rozuměl... já cho-
dil...
- Aston Kde jste se vlastně narodil?
- Davies /neurčitě/ Jak to myslíte?
- Aston Kde jste se narodil?
- Davies Já jsem... ehm... to je těžký, že jo, rozpomenout
se... víte, co myslím... vrátit se... takovej kus
... člověk ztratí nit --- rozumíte...
- Aston /jde ke krbu/ Vidíte tu zástrčku? Až budete chtít,
zapněte si to. Tenhle ohýnek.
- Davies Dobrý, šéfe.
- Aston Jen to tady zastrčte.
- Davies Dobrý, šéfe.
- /Aston jde ke dveřím/
 /Úzkostlivě/ Co mám udělat?
- Aston Jenom to zapnout, nic víc. Ono to chytne.
- Davies Víte co, já to nechám plavat.
- Aston Žádněj problém.
- Davies Ne, já na tyhle věci moc nejsem.
- Aston Musí to fungovat. /Obrátí se/ Jak chcete.
- Davies Jo, chtěl jsem se vás zeptat, šéfe, co s těma kam-
nama? Jestli jako nemyslíte, že by moh ucházet...
co myslíte?
- Aston Nejsou zapojený.

Davies Víte, mám je u hlavy postele, to je ten malér, víte? Musím si dávat pozor, abych nezavadil... vo nějakéj plynovej kohoutek loktem, když vstávám, chápete, co myslím? /Obejde kamna a prohlíží si je/

Aston Nemusíte mít strach.

Davies Heleďte se, nedělejte si s nima starosti. Já se prostě na ty kohoutky sem tam mrknu. Jestli nejsou zapnutý. Nechte to na mně.

Aston Snad nemusíte...

Davies /oklikou/ Ještě něco, šéfe... ehm... nemoh byste mi přepustit náký drobný, jen abych měl na čaj, co říkáte?

Aston Dal jsem vám včera večír.

Davies Bodejť, máte pravdu. Máte pravdu. Já zapomněl. Dočista mi to vypadlo z paměti. Máte recht. Díky, šéfe. Poslyšte - docela vážně, vážně vám nevádí, když tu zůstanu? Abyste rozuměl, já nejsem žádnéj vyžířka.

Aston Ne, to je v pořádku.

Davies Po poledni bych moh jít do Wembley.

Aston Hm, hm.

Davies Je tam kavárna, víte, třeba bych se tam uchytíl. Já tam byl, víte? Já vím, že měli málo lidí. Mohli by potřebovat personál.

Aston Kdy to bylo?

Davies Hm? Nó, to bylo... kolem... to bude... bude to pár tejdů. To máte tak, voni v téhle podnikách nemůžou najít ty pravý lidi. Co voni chtěj, voni totiž se chtěj zbavit těch cizinců, víte jako v pohostinství. To je jako jejich cíl. To teda vím tutově.

Aston Hmmm.

Davies

Tak mě napadlo, když už tam budu, moh bych se mrknout na stačák, jako na Wembley stadión. Když tam jsou ty velký zápasy, rozumíte mi? Potřebujou lidi, aby jim udržovali hřiště, víte, hřiště udržovat. Nebo cobych ještě moh udělat, moh bych zajít na Kennington Oval. Všecky tyhle velký stadiony potřebujou lidi, toseví, potřebujou lidi na udržování hřiště, potřebujou je jako sůl, na to **oni** stůnou. To dá rozum, ne? Mám to všecko na cestě... to... e... to... to je můj program.

/Pauza/

Jěn kdybych se tam dostal.

Aston

Hmmm. /Aston jde ke dveřím/ Ještě se uvidíme.

Davies

Jo. To jo.

/Aston odejde a zavře dveře/

Davies stojí bez hnutí. Pár vteřin čeká, pak jde ke dveřím, otevře je, vyhlédne ven, zavře je, stojí zády k nim, rychle se obrátí, otevře je, vyhlédne ven, vrátí se, zavře dveře, najde v kapse klíče, zkusí jeden, zkusí druhý, zamkne dveře. Rozhlédne se po místnosti. Pak rychle přejde k Astonově posteli, sehne se a vytáhne pár bot. Zuje si sandály a obuje si boty, prochází se sem a tam, třepe chodidla a kýve nůhama. Stlačí kůži na prstech/ Nejsou to špatný boty. Drobet špičatý. /Zuje si boty a vrátí je pod postel. Zkoumá prostor kolem Astonovy postele, sebere vázu a nahlédne do ní, pak zdvihne krabici a zatřese jí/ Šrouby! /Spatří plechovky s barvami u hlavy postele, jde k nim a prohlíží je/ Barva. Co bude natírat? /Dá plechovku na místo, přejde do středu místnosti, vzhledne ke kbelíku a zatváří se/ Budu si ho muset prohlídnout. /Přejde napravo a sebere pájecí lampu/ Má tu ale krámů. /Sebere Buddhu a dívá se na něj/ Sámý krámy. Koukněte na to.

/Stojí a dívá se. Ve dveřích se velmi tiše otočí klíč. Dveře se otevřou. Davies přejde dopředu a narazí si palec o krabici. Vykřikne, chytne se za palec a napolo se otočí. Dveře se přivřou, rychle, ale nedovřou. Davies dá Buddhu do zásuvky a mne si palec/

Hernajs! Škatule pitomá! /Jeho zrak padne na pyramidy papíru/ Nač tu má tolika papíru? Hruža papírů.

/Jde k jedné pyramidě a dotkne se ji. Pyramida se zakymácí. Vyrovnává ji/ Drž, potvoro! /Přidrží pyramidu a zastrkuje papíry na místo/

/Dveře se otevřou. Vstoupí Mick, strčí klíč do kapsy a tiše zavře dveře. Stojí u dveří a pozoruje Daviese/

Nač tu má tolika papírů? /Davies přeleze stočený koberec k modrému kufru/ Prostěradlo a polštář tu měl připravený. /Otevře kufr/ Prázdněj. /Zavře kufr/ Aspon jsem se vyspal. Žádněj rámus nedělám. /Pohlédne na okno/ To vokno moh zavřít. Pytel není k ničemu. Řeknu mu to. Co je tohle?

/Sebere další kufr a snaží se jej otevřít. Mick jde tiše do hloubi jeviště/

Zamčenej. /Odloží jej a jde k rampě/ To v něm něco bude. /Sebere zásuvku, hrabe se v obsahu, pak ji odloží/

/Mick lehce našlapuje po místnosti. Davies se napolo otočí, Mick ho uchopí za paži a zkroutí, mu ji zažáda. Davies vykřikne/

Ááááá! Ááááá! Co! Co! Co! Áááááá!

/Mick ho hbitě přitlačí k podlaze; Davies se zmítá, křiví obličej, fnuká a zírá. Mick ho drží za paži, druhou ruku přiloží ke rtům, pak ji přiloží k Daviesovým rtům. Davies se utiší. Mick ho pustí. Davies se svíjí. Mick varovně zahrozí prstem. Pak se posadí na bobek a pozoruje Daviese. Pozoruje ho, pak se vztyčí a shlíží na něho. Davies pozoruje Micka a masíruje si paži. Mick se pomalu otočí a rozhlíží se po místnosti. Jde k Daviesově posteli a odhrne přikrývku. Otočí se, jde k věšáku a sebere Daviesovy kalhoty. Davies začne vstávat. Mick ho přišlápné k podlaze a stojí nad ním. Konečně dá nohu pryč. Prohlíží kalhoty a hodí je nažpátek. Schoulený Davies zůstává na podlaze. Mick jde pomalu k židli, sedne si a bez výrazu pozoruje Daviese. Ticho/

Mick

Co blázníte?

O p o n a

D r u h é d ě j s t v í

O pár vteřin později.
Mick sedí, schoulený Davies polo sedí na zemi.
Ticho.

Mick Tak co?

Davies Nic, nic. Nic.

/Nad hlavou jim kápne voda do kbelíku.
Oba vzhlednou. Mick opět pohlédne na Dav-
viese/

Mick Jméno?

Davies Já vás neznám. Nevím, kdo jste.

/Pauza/

Mick No?

Davies Jenkins.

Mick Jenkins?

Davies Jo.

Mick Jen...kins.

/Pauza/

Vy jste tu přespal?

Davies Ano.

Mick Dobře se vám spalo?

Davies Jo.

Mick To jsem hrozně rád. Hrozně mě těší, že vás pozná-
vám.

/Pauza/

Jak jste říkal, že se jmenujete?

Davies Jenkins.

Mick Prosím?

Davies Jenkins!

/Pauza/

Mick Jen... kins.

/Do kbelíku kápne. Davies vzhlédne/

Připomínáte mi bratra mého strejce. Takovej stěhovavej pták. Bez pasu ani ránu. Potrýpěl si na holky. Figura jako vy. Takovej atlet. Skákal do dálky. Měl ve zvyku o vánocích v pokoji předvádět různý rozběhy. Jeho slabost byly ořechy. Jo. Zrovna ořechy. Nikdy jich neměl dost. Buráky, vlašský ořechy, pará ořechy, arašídý, ovocnýho koláče by se ani nedotk. Měl nádherný stopky. Sehnal je v Hong Kongu. Den nato, co ho vyrazili z Armády spásy. Hrával čtvrtýho za Beckenhamskou zálohu. Než dostal zlatou medaili. Měl takovej zvláštní zvyk, nosil skřipky na zádech. Jako indiánský dítě. Asi v něm bylo trochu rudocha. Uprímně řečeno, nikdy mi nešlo na rozum, jak moh bejt bratrem mého strejce. Kolikrát jsem si myslel, že to je možná obráceně. Jako že můj strejce je jeho bratr a on je můj strejce. Ale nikdy jsem mu neříkal strejčku. Vlastně jsem mu říkal křestním jménem. Moje máma mu taky říkala Side. Komická historie. Jako byste mu z oka vypad. Vzal si Cínanku a odstěhoval se na Jamajku.

/Pauza/

Doufám, že se vám dneska spalo dobře.

Davies Poslyšte! Já vás neznám!

Mick V který posteli jste spal?

Davies Podívejte se -

Mick No?

Davies V týhle.

Mick Ne v tý druhý?

Davies Ne.

Mick Vybíravej.

/Pauza/

Jak se vám líbí můj pokoj?

Davies Váš pokoj?

Mick Ano.

Davies To není váš pokoj. Já vás neznám. Jakživ jsem vás neviděl.

Mick Věřte mi to nebo ne, vy jste srándovně podobnej jednomu chlápkuvi ze Shoreditchu, kterýho jsem znal. Vlastně byl z Aldgate. Já bydlel s bratrance-
cem v Camden Town. Tenhle chlápek měl rajón ve Finsbury Park, zrovna vedle autobusovýho nádra-
ží. Když jsem se s ním seznámil, ukázalo se, že chodil do školy v Putney. Ale to mně bylo putna. Zná-
m dost málo lidí narozenejch v Putney. A když se nenarodili v Putney, narodili se ve Fulhamu. Jenomže on se v Putney nenarodil, on chodil v Putney jenom do školy. Ukázalo se, že se narodil na Caledonian Road, těsně před Černým koněm. Jeho máma pořád ještě bydlela u Anděla. Všecky au-
tobusy jí jezdily před domem. Mohla sednout na osmatřicítku, pět set jednaesmdesátku, třicítku nebo osmatřicítku áčko a dojet po Essex Road na Dalston Junction na to tata. Ovšem, kdyby jela třicítkou, jela by horem po Upper Street, kolem Highbury Corner ke svatopavlovskému kostelu, ale nakonec by se stejně dostala na Dalston Junction. Cestou do práce jsem si u ní na zahradě nechával kolo. Jo, to byly věci. Jako by vám z oka vypad. Trochu tlustší kolem nosu, ale na tom nebylo nic špatnýho.

/Pauza/

Spal jste včera tady?

Davies Ano.

Mick Dobře se vám spalo?

Davies Jo!

Mick Nemusel jste v noci vstávat?

Davies Ne!

/Pauza/

Mick Jak se jmenujete?

Davies /sebou pohne, hodlá vstát/ Heleďte se!

Mick Jak?

Davies Jenkins!

Mick Jen... kins.

/Davies prudkým pohybem vstává. Mickův zuřivý řev ho zase usadí/

/Křičí/ Spal jste tu včera?

Davies Ano...

Mick /pokračuje v prudkém tempu/ Jak se vám spalo?

Davies Spal jsem -

Mick Dobře?

Davies Hele -

Mick V který posteli?

Davies V tý -

Mick Ne v tý druhý?

Davies Ne!

Mick Vybírávej.

/Pauza/

/Tiše/ Vybíravej.

/Pauza/

/Opět líbezně/ Jakpaj jste se v té posteli pro -
spal?

Davies /buší do podlahy/ Dobře!

Mick Netlačila vás?

Davies /sténá/ Dobře!

/Mick stojí, pohne se k němu/

Mick Cizinec?

Davies Ne.

Mick Narozen a odchován na britských ostrovech?

Davies Ovšem!

Mick Co vás učili?

/Pauza/

Jak se vám líbila moje postel?

/Pauza/

To je má postel. Pozor, ať nenastydnete.

Davies V posteli?

Mick Ne, teď , na prdeli.

/Davies unaveně zírá na Micka, který se otočí. Davies se doplazí k věšáku a uchopí své kalhoty. Mick se rychle otočí a popadne je. Davies se po nich sápe. Mick varovně napřáhne ruku/

Hodláte se zde usadit?

Davies Tak mi dejte mý kalhoty.

- Mick Ušadit na delší dobu?
- Davies Dejte mně ty pitomý kalhoty!
- Mick Proč? Kam jdete?
- Davies Dejte mi je a já jdu, jdu do Sidcupu!
- /Mick švihne několikrát kalhotama Daviesovi před obličejem. Davies ustoupí. Pauza/
- Mick Víte, vy mně připomínáte jednoho chlápka, s kterým jsem se jednou srazil, na druhým konci guildfordský okresky -
- Davies Von mě sem přiveď!
- /Pauza/
- Mick Prosím?
- Davies Von mě sem přiveď! Von mě sem přiveď!
- Mick Přiveď? Kdo vás sem přiveď?
- Davies Ten co tu bydlí... von...
- /Pauza/
- Mick Pohádky.
- Davies Von mě sem přiveď, včera večír... poznal jsem ho v kavárně... dělal jsem... dostal jsem vyhazov... dělal jsem tam... von mě zachránil vod boulovačky, přiveď mě sem, rovnou sem.
- /Pauza/
- Mick Mám takovej dojem, že jste rozenej pohádkář. Mluvíte s majitelem. To je můj pokoj. Jste v mém domě.
- Davies Je jeho... von mě doprovodil... von...
- Mick /ukazuje na Daviesovu postel/ To je má postel.
- Davies A co má bejt?

Mick To je postel mé matky.

Davies No a, včera večír v ní nebyla!

Mick /jde k němu/ Jen žádný drzosti, brácho, jen žádný drzosti. Ruce pryč od mé mámy.

Davies Já přece... přece jsem...

Mick Nestrkej prst mezi dveře, kamaráde, nešahej mi na mou mámu, trochu respektu bych si vyprosil.

Davies Já mám rešpekt, kdo má větší rešpekt než já.

Mick Tak mi přestaň vyprávět pohádky.

Davies Heleďte se, jakživ jsem vás neviděl, no ne?

Mick Mou mámu jsi taky neviděl, ne?

/Pauza/

Mám takovej dojem, že jsi dábák. Ničema, jako když ho vyšije.

Davies Tak počkat -

Mick Poslouchej, brácho. Poslouchej, bráško. Ty smrdíš.

Davies Nemáte právo mi -

Mick Ty to tu zasmrdíš. Jseš zloděj, to je hotovka. Špindíra. Do takovýho pěknýho domu nepatříš. Jseš barbar. Vážně. Nemáš se co vyvalovat v nezařizovaným pokoji. Kdybych chtěl, moh bych za něj počítat sedm liber tejdně. Zejtra bych měl zájemce. Tři sta padesát ročně za holý stěny. Bez debaty. To jest, jestli je ta částka v tvejch možnostech, neboj se to říct. Prosím! Za komplet zařízení počítám plus minus čtyři sta. Na daních devadesát liber ročně. Poplatky za vodu, otop a osvětlení můžeš odhadnout na padesát. Bude tě to stát osm set devadesát, jestli máš na to zuby. Řekni slovo, a můj právní zástupce ti navrhne smlouvu. V opačným případě mám venku dodávku, za pět minut

můžeš bejt na strážnici, nechám tě předvolat pro příživnictví, potulku, vloupání za bílého dne, vykradení, voloupení a zamoření bytu. Co říkáš? Ledaže bys měl vážnej zájem o poctivou koupi. Samozřejmě, řek bych svému bratrovi, aby ti to tu nejdřív zařídil. Můj bratr je prvotřídní bytovej architekt. Zařídí ti to. Jestli potřebuješ víc prostoru, jsou ti v tomto patře k dispozici další čtyři místnosti. Koupelna, obývací pokoj, ložnice a dětský pokoj. Tady můžeš mít pracovnu. Můj bratr, o kterým jsem se zmínil, se zrovna chystá na druhý místnosti. Zrovna se chystá. Tak co říkáš? Něco přes osm set za tenhle pokoj nebo něco pod tři tisíce za celý horní patro. Na druhý straně, přeješ-li si navázat jednání o dlouhodobý úvěr, znám pojišťovnu ve West Hamu, které bude potěšením uzavřít s tebou dohodu. Žádný háčky, všecko na rovinu, bezvadná pověst, dvacetiprocentní úrok, padesátiprocentní vklad; platby v hotovosti, splátky, rodinné přídavky, premiový systém, prominutí splatnosti za dobré chování, šestiměsíční nájem, roční přešetření revolentních písemností, čaj započten, podíly k volné dispozici, rozšíření zisku, vyrovnání protipohledávkou, odškodnění v případě srocoání, nepokojů civilního obyvatelstva, stávky, bouře, krupobití, úderu blesku, krádeže dobytka zahrnuje, vše pod denní a dvojitou kontrolou. Potřebovali bychom ovšem písemné prohlášení od tvého ošetřujícího lékaře, na důkaz, že jseš patřičně způsobilej to utáhnout, že? Kde máš bankovní konto?

/Pauza/

Kde máš bankovní konto?

/Dveře se otevřou. Vstoupí Aston. Mick se obrátí a upustí kalhoty. Davies je zvedne a natáhne si je. Aston pohlédne na oba muže, jde ke své posteli, položí na ni tašku, kterou nesl, usedne a pokračuje ve správce opékače. Davies se stáhne do svého rohu. Mick sedí na židli. Ticho. Kápnutí do kbelíku. Všichni vzhlédnou. Ticho/

Pořád tam máš tu díru.

Aston

Hm.

/Pauza/

Teče ze střechy.

Mick Ze střechy?

Aston Ano.

/Pauza/

Budu ji muset podehtovat.

Mick Ty ji budeš dehtovat?

Aston Ano.

Mick Co?

Aston Trhliny.

/Pauza/

Mick Tak ty zadehtuješ trhliny na střeše.

Aston Ano.

/Pauza/

Mick Myslíš, že to bude stačit?

Aston Bude, prozatím.

Mick Hm.

/Pauza/

Davies /náhle/ Co děláte - ?

/Oba na něho pohlédnou/

Co děláte... když je kýbl plnej?

/Pauza/

Aston Vyleju ho.

/Pauza/

Mick Říkal jsem tady kamarádovi, že se chystáš na další místnosti.

Aston Ano.

/Pauza/

/Daviesovi/ Mám vaši tašku.

Davies Ah. /Přejde k němu a bere ji/ Díky, šéfe, díky.
Tak vám ji dali?

/Davies se vrací s taškou na své místo.
Mick vstane a popadne ji/

Mick Co je to?

Davies Dejte ji sem, to je moje taška!

Mick /ho odstrkuje/ Tu tašku jsem už někde viděl.

Davies To je moje taška!

Mick /mu uniká/ Ta taška je mi povědomá.

Davies Jak to myslíte?

Mick Odkud ji máte?

Aston /vstává, k nim/ Smažme to.

Davies Je moje.

Mick Čí?

Davies Moje! Řekněte mu, že je moje!

Mick To je vaše taška?

Davies Dejte mi ji!

Aston Dej mu ji.

Mick Co? Co mu mám dát?

Davies Tu tašku, hergot!

Mick /ji vsune za plynová kamínka/ Jakou tašku? /Daviesovi/ Jakou tašku?

Davies /jde ke kamínkám/ Heleďte se!

Mick /se mu postaví do cesty/ Kam jdete?

Davies Jdu si... pro svou...

Mick Pozor, ať neuklouzneš, kamarádičku! Klepeš na dveře, když nikdo není doma. Aby ses neukvapil. Vpadneš do soukromého domu a strkáš nos, kam se dá. Pozor na čáru, kamaráde.

/Aston sebere tašku/

Davies Ty lumpe zlodějská... ty sketo zlodějská... dej mi mou -

Aston Tu máte. /Aston podává tašku Daviesovi/

/Mick ji popadne. Aston ji vezme. Mick ji popadne. Davies natáhne ruku. Aston ji vezme. Mick natáhne ruku. Aston ji dá Daviesovi. Mick ji popadne. Pauza. Aston ji vezme. Davies ji vezme. Mick ji vezme. Davies natáhne ruku, Aston ji vezme. Pauza. Aston ji dá Mickovi. Mick ji dá Daviesovi. Davies si ji přitiskne. Pauza. Mick se dívá na Astona. Davies se klidí se svou taškou. Upustí ji. Pauza. Oba ho pozorují. Zdvihne ji. Jde ke své posteli a sedne si. Aston jde ke své posteli, posadí se a začne si balit cigarety. Mick stojí bez hnutí. Pauza. Do kbelíku kápne. Všichni vzhlednou. Pauza/

Jak jste pořídil ve Wembley?

Davies Já se tam nedostal.

/Pauza/

Kdepak. Nestačil jsem to.

/Mick jde ke dveřím a vyjde ven/

Aston S tou vykružovačkou jsem měl smůlu. Když jsem tam přišel, byla pryč.

/Pauza/

Davies Kdo je ten člověk?

Aston Můj bratr.

Davies Fakt? Veselá kopa, co?

Aston Hm.

Davies Jo... veselá kopa.

Aston Má smysl pro humor.

Davies Jo, to jsem se všim.

/Pauza/

Veselá kopa, ten mladej, to je hned vidět.

/Pauza/

Aston Ano, má sklon... má sklon vidět všechno z veselejší stránky.

Davies Zkratka má smysl pro humor, co?

Aston Ano.

Davies Hned jsem si říkal.

/Pauza/

Hned jak jsem ho viděl, řek jsem si, ten člověk má svérázný pohled na věc.

/Aston vstane, jde vpravo k zásuvce, zdvihne sošku Buddhy a postaví ji na plynová kamna/

Aston Mám mu dát do pořádku hoření část domu.

Davies To jako... tím myslíte... to je jeho dům?

Aston Ano. Já mu mám zařídit tohle poschodí. Udělat z něho byt.

Davies Co vlastně dělá?

Aston Ve stavitelství. Má vlastní dodávku.

Davies Ale nebydlí tády, že ne?

Aston Až postavím na zahradě tu kůlnu... budu se moct trochu víc věnovat tády bytu. Snad do něj ještě

něco stluču. /Jde k oknu/ Víte, já umím pracovat rukama. To náhodou umím. Nikdy jsem to nevěděl. Ale teď umím udělat spoustu věcí, vlastníma rukama. Manuální práce, znáte to. Až venku postavím tu kůlnu... budu mít dílnu. Budu mít... místo na tesařský práce. Začnu něčím jednoduchým. Budu pracovat... s dobrým dřevem.

/Pauza/

To se rozumí, práce je tady jako na kostele. Tak mě napadlo, napadlo mi, že postavím přepážku... v jednom pokoji. Já myslím, že mu to prospěje. Víte... dostanou se ty zástěny... ty... paravány. Rozdělí se s nima pokoj. Na dvě části. Buď to, anebo bych moh postavít přepážku. Moh bych je stlouct, kdybych měl dílnu.

/Pauza/

Stejně, postavím přepážku.

/Pauza/

- Davies Heleďte se, tak jsem přemejšlel. To není má taška.
- Aston Snad ne.
- Davies Ne, není moje. Vona totiž moje taška vypadala úplně jinak. Já vím, co voni provedli. Nechali si mou tašku a dali vám jinou.
- Aston Ne... to bylo jinak, někdo si vaši tašku odnesl.
- Davies /vstává/ Moje řeč!
- Aston Ostatně, tuhle tašku jsem sehnal jinde. Je v ní ... taky pár kousků prádla. Dal mi to lacino.
- Davies /otvírá tašku/ Boty taky? /Davies vytáhne z tašky dvě kostkované košile, ostře červenou a ostře zelenou. Ukáže je/ Kostkovaný.
- Aston Hm.
- Davies Hm... ne, tyhle košile já náhodou znám, víte. S

takovejma košilema, s nima zimu nepřečkáte. Teda to vím tutově. Kdepak, já potřebuju proužkovanou košili, pořádnou košili s proužkama odšhora dolů. To já potřebuju. /Vytáhne z tašky tmavomodrý sametový domácí kabátek/ Co je to?

Aston

Domácí kabátek.

Davies

Domácí kabátek? /Ohmatává ho/ Látka není špatná. Uvidíme, jak nám padne. /Zkusí si ho/ Zrcadlo tu náhodou nemáte?

Aston

Sotva.

Davies

Nesedí tak špatně. Co říkáte, jak vypadá?

Aston

Dobře.

Davies

To teda neříkám, né.

/Aston sebere zástrčku a prohlíží ji/

To teda neřeknu né.

/Pauza/

Aston

Moh byste tu dělat... správce, kdybyste chtěl.

Davies

Cože?

Aston

Moh byste... pečovat o dům, kdybyste chtěl... jako o schodiště a o chodbu, schody před domem, dohlídnout na to. Cídit zvonky.

Davies

Zvonky?

Aston

Pověsím jich pár u domovních dveří. Mosaznejch.

Davies

Jako správcovat?

Aston

Ano.

Davies

Já teda... víte, jakživo jsem nesprávcoval... teda... nikdy jsem... teda... nikdy jsem správce nedělal.

/Pauza/

Aston A co kdybyste ho dělal?

Davies Asi bych... to bych musel vědět... víte...

Aston Jakou...

Davies Právě, jakou... rozumíte...

/Pauza/

Aston Já myslím...

Davies Já myslím, jako že bych musel... musel bych...

Aston To vám můžu říct...

Davies To... to právě... víte... chápete mě?

Aston Až bude čas...

Davies Takhle, vo to mi právě jde, víte...

Aston Více méně přesně, co byste...

Davies Víte, já chci říct... vo to mi právě jde... jakou práci...

/Pauza/

Aston Jsou tady ty schody... a zvonky...

Davies Ale to ^{by} byla otázka... že jo... otázka koštěte... ne?

Aston Moh byste mít prachovku...

Davies To vím, že bych moh... ale nevol^ešel bych se... bez koštěte... no ne?

Aston Musel byste mít koště...

Davies Právě... to jsem si právě myslel...

- Aston Já bych vám ho sehnal, to není problém... a samozřejmě byste... potřeboval byste nějaký kartáček...
- Davies Bylo by zapotřebí nářadí... to víte... pěkných pár kousků nářadí...
- Aston Moh bych vás naučit zacházet s vysavačem, kdybyste... se chtěl učit...
- Davies No, to by...
 /Aston sundá z hřebíčku nad svou postelí bílý plášť a ukazuje ho Daviesovi/
- Aston Moh byste ho nosit, kdybyste chtěl.
- Davies No... pěkně, co?
- Aston Proti prachu.
- Davies /si ho obléká/ Jo, proti prachu je to dobrý. Prima. Mokrát děkuju, šéfe.
- Aston Víte, co bysme mohli, mohli bysme... moh bych dolů, před hlavní dveře zavést zvonek, s nápisem Správce. A vy byste moh odpovídat na dotazy.
- Davies Nevím, nevím.
- Aston Proč?
- Davies To máte tak, copak člověk ví, kdo to stojí za dveřma? Musím bejt vopatrnej.
- Aston Proč? Někdo po vás jde?
- Davies Po mně? Třeba po mně pase ten skotskej rabiát, no ne? A co já, slyším zvonek, sejdu dolů, otevřu dveře, a vím já kdo je za nima, třeba Babinskej. Tak lehko mě můžou voblafnout. Můžou přijít kvůli mý legitimaci, jako kouknout se na ni, a co já, mám všeho všudy čtyry známky, na tý legitimaci, tady je, podívejte, čtyry známky, to je všechno, víc nemám, to je všec-kó, voni zmačknu zvonek

na Správce, a seberou mě, rovnou mě seberou, a jakej jsem byl. To se ví, mám legitimaci jako hader, ale to voni nevěděj, a já jim to nemůžu říct, nebo jo, protože by pak zjistili, že vystupuju pod pseudonýmem. Víte, tak jak mi teď říkaj, to není moje pravý jméno. Moje pravý jméno není to, kterýho teď používám, víte. To je jiný. Víte, to jméno, pod kterým teď vystupuju, není moje pravý jméno. To je pseudoným.

/Ticho. Zatmí se. Pak se rozetmí, matná světla pronikající oknem. Bouchnou dveře. Zvuk klíče otáčejícího se v zámku. Vstoupí Davies, zavře dveře, a zkouší vypínač, zapne, vypne, zapne, vypne/

Davies

/mumlá/ Co je to? /Zapne a vypne/ Co je s tím pitomým světlem? /Zapne a vypne/ Aaaa. Snad to pitomý světlo nevybouchlo.

/Pauza/

Co si počnu? To pitomý světlo vybouchlo. Nevidím na krok.

/Pauza/

Co si teď počnu? /Pohne se, klopýtne/ Ježíš, co je to? Světlo. Moment. /Nahmatává v kapse zápalky, vytáhne krabičku a zapálí. Zápalka zhasne. Krabička spadne/ Ááá. Kde je? /Sehne se/ Kde jsou ty pitomý sirky? /Krabička je odkopnuta/ Co to? Co? Co to? Co to? Co to?

/Pauza. Pohne se/

Kde jsou moje sirky? Byly tady. Kdo je to? Kdo s nima hejbe?

/Ticho/

Tak honem, Kdo je to? Kdo si vzal sirky?

/Pauza/

Kdo je tu?

/Pauza/

Mám tu kudlu. Jsem připravenej. Tak pojď, kdo jsi?

/Pohne se, klopýtne, upadne a vykřikne.
Ticho. Davies slabě sténá. Vstane/

No dobře!

/Stojí. Zhluboka dýchá. Náhle začne hučet
vysavač. Jakási postava jím pohybuje, ve-
de ho. Násadec se pohybuje po podlaze za
Daviesem, který skáče, uskakuje před ním
a padá, bez dechu/

Á, á, á, á, á, á! Jdi pryč!

/Vysavač utichne. Postava vyskočí na Asto-
novu postel/

Pojď, jsem připravenej! Tady... tady... jsem!

/Postava vytáhne zástrčku od vysavače ze
"zlodějky" a zašroubuje žárovku. Rozsví-
tí se. Davies se přitiskne k pravé stěně,
v ruce nůž. Na posteli stojí Mick a drží
zástrčku/

Mick

Trochu jsem gruntoval. /Sleze/ Bejvala tu zásuv-
ka ve zdi. Ale je rozbitá. Musel jsem ho zapnout
na zlodějku. /Odloží vysavač pod Astonovu postel/
Co říkáte, jak to tu vypadá? Vzal jsem to do pa-
rády.

/Pauza/

^{se}
My^{se} bráchou střídáme, každých čtrnáct dní, a
pořádně to vemem do parády. Zdržel jsem se v
práci, sotva jsem přišel. Ale radši jsem se do
toho pustil, když je na mně řada.

/Pauza/

Já tu sice nebydlím. To zas ne. Vlastně bydlím
jinde. Ale koneckonců, jsem zodpovědný, za údrž-
bu domu, ne? Nemůžu si pomoci, přirost mi k srdci.
/Jde k Daviesovi a ukáže na nůž/ Co s ním šermu-
jete?

Davies

Jen pojďte blíž...

Mick

Promiňte, jestli jsem vás polekal. Ale na vás
jsem náhodou taky myslel. Přeci jste host mého
bratra. Musíme myslet na vaše pohodlí, ne? Pře-
ce se vám nemůže prášit do nosu. Mimo chodem, jak

dlouho tu chcete zůstat? Vlastně jsem vám chtěl navrhnout, že vám snížíme činži, jenom na režijní částku, jako než se postavíte na nohy. Jenom na režii.

/Pauza/

Ale jestli budete nedůtklivej, budu muset celej návrh znova uvážit.

/Davies jde zvolna ke své posteli. Mick se otočí a pozoruje ho. Davies si sedne, nůž v ruce/

Přece na mě nechcete spáchat násilí? Nejste přece násilnickej typ?

Davies /vehementně/ Já se držím zpátky, kamaráde. Ale když si se mnou někdo začne, ví, co ho čeká.

Mick To věřím.

Davies Tomu věř. Jsou jistý meze, jasný? Rozumíš? Já žádnou legraci nezkazím, ale každej ti řekne... že se mnou si radši nikdo nezačne.

Mick Ano, chápu.

Davies Nechám si líbit hodně... ale...

Mick Ne všechno.

Davies Tak.

/Mick se posadí do hlavy Daviesovy postele/

Co to děláte?

Mick No, chci jenom říct, že... to na mě silně zapůsobilo.

Davies E?

Mick To, co jste říkal, na mě silně zapůsobilo.

/Pauza/

- Mick Je to působivý, no.
/Pauza/
Zkrátka to na mě zapůsobilo.
- Davies Tak teda víte vo čem mluvím?
- Mick Ano, vím. Myslím, že si budeme rozumět.
- Davies Hm? No... řeknu vám... rád bych si to taky myslel. Vy jste si se mnou zahrával. Nevím proč. Nic zlého jsem vám neproved.
- Mick Víte, čím to bylo? Vstali jsme levou nohou napřed. Tím to bylo.
- Davies Tak, tak.
- Mick Chcete chleba?
- Davies Co?
- Mick /vytáhne z kapsy obložený chléb/ Vemte si kus.
- Davies Nedělejte si srandu.
- Mick Ne, vy mně pořád nerozumíte. Musím dbát o bratřova přítele. Jste přece bratrův přítel, ne?
- Davies No... zas bych to nepřeháněl.
- Mick Tak on se k vám nechová přátelsky?
- Davies To bych zase neřek, že jsme bůhvíjak přátelé. Teda, ne že by mi ublížil, ale že by zase byl můj přítel... S čím je ten chleba?
- Mick Se sýrem.
- Davies To je dobrý.
- Mick Vemte si.

Davies Díky, šéfe.

Mick To mě mrzí, že se můj bratr nechová zvlášť přátelsky.

Davies Ale chová, chová, neříkal jsem, že není...

Mick /vytáhne z kapsy slánku/ Sůl?

Davies Ne, děkuju. /Žvýká chléb/ Jenomže se v něm nevyznám.

Mick /šátrá v kapse/ Pepř jsem zapomněl.

Davies Prostě se mu nemůžu dostat na kůži.

Mick Někde jsem měl trochu červený řepy. Musel jsem ji zašantročit.

/Pauza. Davies žvýká chléb. Mick se dívá, jak jí. Pak vstane a jde dopředu/

Hm... poslyšte... moh byste mi poradit? Vy jste přece protřelej světem. Moh byste mi s něčím poradit?

Davies Jen do toho.

Mick To máte tak, víte... bratr mi dělá starosti.

Davies Váš bratr?

Mick Jo... víte, on má takovou slabost...

Davies Jakou?

Mick Není to hezký, říkat takový věci...

Davies /vstane, jde dopředu/ Do toho, ven s tím.

/Mick se na něho podívá/

Mick Vyhejbá se práci.

/Pauza/

- Davies Jen dál.
- Mick Prostě se vyhejbá práci, to je jeho slabost.
- Davies Fakt?
- Mick Je to hrůza, když člověk musí vykládat o vlastním bratrovi takový věci.
- Davies Hm.
- Mick Prostě se jí štítí. Moc se jí štítí.
- Davies Takový lidi znám.
- Mick Znáte ten typ?
- Davies Setkal jsem se s nima.
- Mick Rád bych ho postavil na nohy.
- Davies To dá rozum.
- Mick Když má člověk starčího bratra, rád by mu zatlačil, rád by viděl, že to ve světě někam dotáh. Nemůžu ho přece nechat zahálet, škodí sám sobě. To je můj názor.
- Davies Jo.
- Mick Ale on vám zaměstnání nevezme.
- Davies Vyhejbá se práci.
- Mick Práce se štítí.
- Davies To neslyším prvně.
- Mick Znáte ten typ, ne?
- Davies Já? Tyhle lidi znám.

- Mick Jo.
- Davies Tyhle lidi znám. Setkal jsem se s nima.
- Mick Mám s ním velký starosti. Víte, já jsem dělnej člověk, živnostník. Mám vlastní dodávku.
- Davies Fakt?
- Mick Měl jsem pro něho takovou prácičku... mám ho tu kvůli jistý práci... ale nevím, nevím... mám dojem, že mu to nejde od ruky.
- /Pauza/
- Co byste mi radil?
- Davies No... je to legrační chlapík, ten váš bratr.
- Mick Cože?
- Davies Říkal jsem, že je... že je trošku legrační chlapík, ten váš bratr.
- /Mick na něho upřeně hledí/
- Mick Legrační? Proč?
- Davies No... je legrační...
- Mick Co je na něm legračního?
- /Pauza/
- Davies Že se vyhejbá práci.
- Mick Co je na tom legračního?
- Davies Nic.
- /Pauza/
- Mick To pro mě není nic legračního.
- Davies Pro mě taky ne.
- Mick Abyste to s tou kritikou nepřehnal.

- Davies Ne, ne, chraň bůh, já jsem... já jsem jenom říkal...
- Mick Nebuďte moc hubatej.
- Davies Já jsem přece jenom -
- Mick Dost! /Briskně/ Podívejte se! Mám pro vás návrh. Zamejšlím vzít to tady do ruky, jasný? Mám dojem, že se z toho dá víc vysekat. Mám spousty nápadů, spousty plánů. /Změří si Daviese/ Nechtěl byste tu zůstat jako správce?
- Davies Cože?
- Mick Řeknu vám to na rovinu. Na člověka jako vy bych se moh spolehnout, že tady dohlídne.
- Davies No... počkat... já... jakživo jsem správce nedělal, rozumíte...
- Mick To nehraje roli. Mně se zdáte jako schopnej člověk.
- Davies Já jsem schopnej člověk. Abyste věděl, já měl svého času spousty nabídek, to je bez debaty.
- Mick Však jsem viděl, když jste vytáh ten nůž, že si hned tak někoho k tělu nepustíte.
- Davies Nikoho si k tělu nepustím, kamaráde.
- Mick Poslyšte, vy jste přece sloužil, že?
- Davies Co jsem?
- Mick Sloužil. Podle držení těla.
- Davies No... ovšem. Půlku života jsem tam strávil, kamaráde. V zámoří... jako... jsem... sloužil.
- Mick V koloniích, že?
- Davies Tam jsem byl. Byl jsem tam jako jeden z prvních.

- Mick Vida. Vy jste člověk, kterýho hledám.
- Davies Nač?
- Mick Správce.
- Davies Teda... podívejte... poslyšte... kterej z vás je domácí, von nebo vy?
- Mick Já. Já mám na to doklady.
- Davies Hm... /Rozhodně/ Tak poslyšte, klidně vám toho správce budu dělat, klidně vám to tady vohlídám.
- Mick Samozřejmě bychom uzavřeli malou vzájemně prospěšnou finanční dohodu.
- Davies Nechám to na vás, ty počty.
- Mick Dík. Ještě jedna věc.
- Davies Jaká?
- Mick Můžete mi předložit nějaký doporučení?
- Davies E?
- Mick Jen pro klid duše máho advokáta.
- Davies Já mám spoustu doporučení. Jenom pro ně musím zejtra skočit do Sidcupu. Všecky doporučení, který potřebuju, mám tam.
- Mick Kde to?
- Davies V Sidcupu. Von tam má nejenom moje doporučení, von tam má všecky moje papíry. Znáš to tam jako své boty. Kdybych se tam dostal, vzal bych si nejenom své doporučení, vzal bych si všecky své papíry. Já tam jdu tak jako tak, rozumíte mi, já tam musím zajít, jinak jsem vyřízenej.
- Mick Takže kdybychom ty doporučení potřebovali, můžeme je získat.

Davies Říkám vám, že se tam vypravím co nejdřív. Chtěl jsem tam zajít dneska, ale... čekám, až se počasí vobráťí.

Mick Aha.

Davies Poslyšte - nemoh byste mi náhodou sehnát dobrej pár bot? Moc potřebuju pár dobrejch bot. Bez dobrejch bot nemůžu nikam jít, víte? Myslíte, že byste mi moh náký sehnat?

/Zatmí se/

/Rozetmí se. Ráno/

/Aston si natahuje kalhoty na dlouhé spodky. Pokrčí nosem. Ohlédne se k hlavě své postele, sebere s postranice ručník a rozežene jím vzduch. Odloží ho, jde k Daviesovi a vzbudí ho. Davies se náhle posadí/

Aston Říkal jste, abych vás vzbudil.

Davies Nač?

Aston Říkal jste, že chcete jít do Sidcupu.

Davies Jo, to by bylo fajn, kdybych se tam dostal.

Aston Nevypadá to na pěkněj den.

Davies A tím je to vyřízený, ne?

Aston Já... zase jsem se zvlášť nevyspal.

Davies Já měl hrozný spaní.

/Pauza/

Aston Dělal jste...

Davies Hrozný. V noci drobet sprchlo, co?

Aston Trošku. /Jde ke své posteli, sebere malé prkno a začne ho smirkovat/

Davies To si myslím. Cákalo mi na hlavu.

/Pauza/

- Davies A taky mám hlavu v průvanu.
/Pauza/
Nemůžete zavřít okno za tím pytlem?
- Aston To jste moh sám.
- Davies Tak ale co s tím? Prší mi rovnou na hlavu.
- Aston Trochu čerstvého vzduchu musí být.
/Davies vstane. Má na sobě kalhoty, vestu a nátělník/
/si obouvá sandály/ Heleďte se, mladej, já jsem celý život na vzduchu. Vo vzduchu mně nemáte co vykládat. Já jenom říkám, že tady tím voknem moc fouká, když spím.
- Aston Když není okno otevřené, je tu moc dusno./Aston přejde k židli, položí na ni prkno a smirkuje dál/
- Davies No jo, ale když vy nevíte, co říkám. Ten pitomej dešť mi prší rovnou na hlavu. Nevyspím se. V takovém průvanu můžu nastydnout a je po mně. To je všechno. Prostě zavřete okno a nikdo nenastydne, to je to celý.
/Pauza/
- Aston Při zavřeném okně bych tu nemoh spát.
- Davies No jo, ale co já? Co... co řeknete mé situaci?
- Aston Proč si nelehnete obráceně?
- Davies Jak to myslíte?
- Aston Že byste ležel nohama k oknu.
- Davies A co bych z toho měl?
- Aston Nepršelo by vám na hlavu.
- Davies A to ne, to bych nemoh. To bych nemoh.

/Pauza/

Já jsem totiž zvyklý takhle spát. Přizpůsobit se musí vokno, a ne já. Vidíte to, teď prší. Podívejte. Už to jde.

/Pauza/

Podívejte se na střechu. Podívejte se na střechu, tamtudy táhne. Tamletudy to jde.

Aston Anò. Strop není v pořádku. /Aston přejde k posteli se svým prknem/

Davies Prosím, sám to říkáte. Strop není v pořádku. Proto tamtudy protahuje.

/Malá pauza/

Aston Nejspíš si zajdu na Goldhawk Road. Musím si tam promluvit s jedním člověkem. Měl cirkulárku. Zdála se mi zachovalá. Na co on ji potřebuje.

/Pauza/

Nejspíš tam zajdu.

Davies Teda s tím voknem, víte, vono nejenže mi prší na hlavu, vono taky bude pršet na polštář. Vono totiž fouká přímo na něj víte. Ten polštář... ráno bude nacucanej jako houba.

Aston Chce to ležet obráceně.

Davies Jak to myslíte?

Aston Nohama k oknu.

Davies Nevím, k čemu by to bylo dobrý.

Aston Nepršelo by vám na hlavu.

Davies Může bejt, může bejt.

/Pauza/

Pršelo by mi na nohy, no ne? Rozlezlo by se mi

to po těle, no ne? Byl bych na tom ještě hůř. Takhle v tom mám jenom hlavu. /Davies se prochází po místnosti/ Poslouchejte ten slejvák. A mám po vejletu do Sidcupu. Co kdybysme zavřeli vokno teď? Bude sem pršet.

Aston Zavřete ho, zatím.

/Davies zavře okno a vyhlíží ven/

Davies Co je to tam pod tou celtou?

Aston Dříví.

Davies Na co?

Aston Na stavbu kůlny.

/Davies usedne na svou postel/

Davies Nezavadil jste náhodou vo ten pár bot, co jste mi chtěl sehnat?

Aston Ach. Ne. Podívám se, jestli je neseženu dneska.

Davies Za takovýho nečasu nemůžu jít v těchle ven, no ne? Nemůžu si ani skočit na hrnek čaje.

Aston Kavárna je v naší ulici.

Davies Může bejt, kamaráde.

/Během Astonovy řeči se v místnosti stmívá. Koncem řeči je jasně vidět jenom Aston, Davies a všechny předměty jsou ve stínu/

Aston Co já se tam nachodil. To už jsou léta. Ale přestal jsem. Kdysi se mi tam líbilo. Toho času, co jsem tam utratil. Než jsem odešel. Těsně předtím. Já myslím, že... ten podnik má s tím hodně společného. Všichni byli o něco... o hodně starší než já. Ale všichni poslouchali. Myslel jsem... že rozuměj, co říkám. Já jsem totiž k nim mluvil. Moc jsem toho namluvil. To byla moje chyba. Jako ve fabrice. Jak jsem tam stál, nebo o pauze... mluvil jsem o věcech. Ale všechno se zdálo v pořádku. Některý chlapi, jako z kavárny, chodívali

jsme spolu do města, někdy večír jsem se k nim přidal. Hezký to bylo. A oni poslouchali, když jsem měl... co říct. Potíž byla, že jsem měl... takový halucinace. Nebyly to halucinace, spíš ... míval jsem pocit, že vidím... velice jasně ... všecho... bylo tak jasný... všecho bejvalo ... všecho se náramně ztišilo... všecho bylo zticha... všecho... zticha... a... tan jasnej pohled... bylo to... ale možná že jsem se mýlil. Někdo stejně musel něco říct. To jsem nevnímal. A... musela se rozšířit nějaká lež. A ta lež se šířila. Zdálo se mi, že lidi se najednou změnili. V kavárně. Ve fabrice. Nechápal jsem to. Pak mě jednoho krásného dne odvezli do špitálu, hned za Londýnem... násilím. Já nechtěl. Kolikrát jsem se chtěl z něho dostat. Jenomže... to nebylo lehký. Tam se mě vyptávali. Strčili mě dovnitř a vyptávali se na všechno možný. Já jim řek... každému, kdo se ptal... stáli kolem dokola... řek jsem jim, když chtěli vědět... jaký mám myšlenky. Hmmm. Pak, jednou... ten člověk... nejspíš doktor... ten hlavní... byla to nějaká... kapacita... ačkoliv to jsem nevěděl tak jistě. Zavolať si mě. Řekl... řekl, že něco mám. Řekl, že skončili s vyšetřováním. Tak to řek. A ukázal mi takovej fascikl a řek, že něco mám, nějakou chorobu. Víte, kdybych já si pamatoval, co to bylo ... chtěl jsem si to pamatovat. Řekl... prostě to řek, no. Máte... to a to. To je vaše choroba. A my jsme se prej rozhodli, že ve vašem vlastním zájmu můžeme zvolit jediný řešení. Povídá... ale když já si to... přesně nepamatuju... jak to říkal... my něco provedeme s vaším mozkiem. Že prej ... když to neuděláme, zůstanete tu až do smrti, ale když to uděláme, máte naději. Prej můžete jít ven a žít si jako druhý. Ptám se ho, co chcete dělat s mým mozkiem. Ale on jenom opakoval, co už řek. Já nebyl blázen. Věděl jsem, že jsem nezletilej. Věděl jsem, že se mnou nemůže nic dělat bez dovolení. Věděl jsem, že musí mít svolení od mé matky. Tak jsem jí napsal, co chtěj udělat. Ale ona jim ten formulář podepsala, rozumíte, dovolila jim to. To vím, protože mi ukázali její podpis, když jsem se s tím oháněl. Ten večír jsem se pokusil utýct, ten večír. Pět hodin jsem na pokoji piloval jednu mříž v okně. Potmě. Každou půlhodinu svítili na postele baterky. Tak jsem si to přesně načasoval. A když jsem byl málem hotovej, jeden člověk měl... měl záchvat, zrovna na sousední posteli. Tak mě chytli. Tejdén nato začali chodit a dělat tu věc na mozku. Na tom pokoji

nás to čekalo všecky. A oni chodili a dělali vždycky jednoho. Jednoho za večer. Já byl mezi posledními. A moh jsem jasně vidět, co dělají těm druhým. Přišli s těma... nevím, co to bylo... vypadal to jako veliký kleště, s drátem, a ty dráty byly napojeny na takovej malej strojek. To byla elektrika. Toho dotyčného vždycky přidrželi, a ten vedoucí... ten vedoucí doktor nasadil ty kleště, jako takový sluchátka, nasadil je tomu dotyčnému na obě strany lebky. Pak tam byl člověk, kterej držel ten strojek, víte, a ten... něco udělal... teď nevím, jestli něco zmáčkł nebo zapnul nebo otočil, prostě jenom zapnul proud... si myslím, a ten vedoucí jenom přitlačil ty kleště na obě strany lebky a nechal je tak. Pak je dali pryč. Toho dotyčného přikryli... a ani se ho nedotkli, až pozděj. Někteří se začali prát, ale většina ne. Prostě leželi. No a pomalu jsem byl na řadě já a když ten večír přišli, vstal jsem a opřel jsem se o stěnu. Řekli mi, abych si šel lehnout, a já věděl, že mě musej mít v posteli, protože kdyby mi to dělali vstoje, mohli by mi poškodit páteř. Tak jsem stál a pak pro mě jeden nebo dva přišli, tenkrát jsem byl mladší a mnohem silnější, než jsem teď, byl jsem tenkrát silák, s jedním jsem bouchl o zem a druhýho jsem držel pod krkem, a pak najednou mě ten vedoucí dal kleště na lebku a já věděl, že to nemůže udělat, když stojím, proto jsem... a on to stejně udělal. Tak jsem se přece dostal ven. Dostal jsem se ze špitálu... ale špatně jsem chodil. Páteř jsem neměl poškozenou, to sotva. Byla v náprostem pořádku. Ale co mě zlobilo... myslel jsem... najednou hrozně pomalu... vůbec jsem nemoh myslet... nemoh jsem se ... soustředit... eee ... nemoh jsem... nikdy jsem se nedokázal... soustředit. Malér byl, že jsem neslyšel, co lidi říkaj, nemoh jsem se podívat vpravo vlevo, musel jsem se dívat rovnou před sebe, protože kdybych stočil hlavu... neudržel jsem se... zpřímá. A bolela mě hlava. Pak jsem šel mezi lidi, ale oni mě zvali dovnitř, a já nechtěl jít... nikam. A tak jsem nemoh pracovat, protože... já totiž nemoh psát. Nemoh jsem se podepsat. Vysedával jsem v pokoji. To jsem tenkrát bydlel u mámy. S bratrem. Byl mladší než já. Všecko jsem urovnal, dal do pořádku, v mým pokoji, všecko, co jsem věděl, že je moje, ale neumřel jsem. Ty halucinace jsem už nikdy neměl. A s nikým jsem už nepromluvil. Zvláštní je, že si nemůžu pořádně vzpomenout... co jsem říkal, co jsem myslel... jako než jsem šel do toho špitálu. Fakt je, že jsem měl bejt mrtvej. Šprávně jsem měl umřít. Ale pak, časem, se mi to zlepšilo, a za-

čal jsem pracovat rukama, a pak před nějakými dvěma roky jsem přišel sem, protože bratr dostal tenhle dům, a tak jsem si řekl, že se do toho dám a zařídím ho, tak jsem přišel sem do pokoje a začal jsem sbírat dříví pro mou kůlnu a všelijaké drobnosti, o kterých jsem si myslel, že by se jednou mohly hodit do bytu nebo v domě. Teď se cítím mnohem líp. Ale s lidma nemluví. Takový kavárně se vyhejbám na sto honů. Nikdy tam nezajdu. S nikým nemluví... jako teď. Kolikrát jsem si myslel, že se vrátím a zkusím najít toho člověka, kterej mi to proved. Ale nejdřív chci něco udělat. Chci postavit na zahradě tu kůlnu.

O p o n a

Třetí dějství

Čtrnáct dnů nato.

Mick leží na podlaze, vpředu vlevo, hlavu opřenou o svinutý koberec a dívá se ke stropu.

Davies sedí na židli, v ruce dýmku. Má na sobě domácí kabátek.

Je odpoledne.

Ticho.

Davies Že von s těma škvírama něco udělal.

/Pauza/

Takovýho deště bylo minulej tejden, a do kýble nekapalo.

/Pauza/

Musel to nahoře zadehtovat.

/Pauza/

Odehda v noci někdo chodil po střeše. To musel bejt von.

/Pauza/

Teda ten kýbl, to bylo nebezpečný. Každou chvíli mi moh spadnout nahlavu, když jsem náhodou stál pod ním. Vím já, jestli ho teď vylil?

/Pauza/

Ale že von to na tý střeše zadehtoval. Ani mi vo tom necek. Neřekne mi ani slovo.

/Pauza/

Nevodpoví mi, když na něj promluví. /Škrtně zá-
palkou, přidrží ji u dýmky a sfoukne ji/ Von mi
nedá nůž!

/Pauza/

Nedá mi nůž, abych si moh ukrojit chleba.

/Pauza/

Jak si můžu ukrojit krajíc chleba bez nože?

/Pauza/

Vyloučená věc.

Mick

Máte nůž.

Davies

Co?

Mick

Máte nůž.

Davies

Mám nůž, to se ví, že mám nůž, ale jak si mám podle vás s ním krájet chleba? To není nůž na chleba. S krájením chleba nemá co společného. Někde jsem ho našel. Copak já vím, kde se válel? Ne, já potřebuju -

Mick

Vím, co potřebujete.

/Pauza. Davies vstane a jde k plynovým kamnům/

Davies

Nebo ty kamna. Že prej nejsou zapojený. Jak mám poznat, že nejsou zapojený? Tady mně máte, dyť já s nima spím, v noci se vzbudím a čumím rovnou do trouby, člověče! Mám je u nosu, copak já vím, já si třeba ležím v posteli, kamna vybuchnou a ublížej mi!

/Pauza/

Ale jeho zřejmě nezajímá, co mu říkám. Tuhle mu povídám, víte, zmíním se vo těch černoších, vo těch černoších, co sem choděj vodvedle, do umejvárnny. Povídám mu, bylo tam špíny, celej klandr byl špinavej, voni byli černý, celá umejvárna byla černá. A co udělal? Von to tady má víst, a neměl co říct, neřek ani popel.

/Pauza/

Koukněte se, my dva, my máme s tím barákem plánu, co? My bysme to tu rozjeli. Dělal bych vám správce, a rozjeli bysme to. Ale von... von se nestará, von... von se nestará, aby to rozjel. Je to pár tejdnu... tady seděl, a navykládal mi toho... je to pár tejdnu. Co mi toho navykládal. Vod tý doby sotva něco utrousí. Povídal a povídal... já nevím co... na mě nekoukal, ke mně nemluvil, vo mě se ne-

staral. Mluvil sám pro sebe! To je celá jeho starost. Myslím jako, vy přijdete za mnou, chcete po mně radu, von by to nikdy neudělal. Teda, my si vůbec nepopovídáme, víte? Člověk nemůže bydlet v jedné místnosti s někým kdo... kdo si s váma nepovídá.

/Pauza/

Prostě se mu nemůžu dostat, na kůži.

/Pauza/

My dva, my bysme to rozjeli.

Mick

/zadumaně/ Máte úplnou pravdu. Podívejte, co bych moh s tím barákem udělat.

/Pauza/

Moh bych z něho udělat ^{luxusní} bejvák . Například... tenhle pokoj. Z toho pokoje byste moh mít kuchyn . Velkej je, akorát, pěkný vokno, sluneční strana. Dal bych sem... kostkovaný linoleum v modrozeleň, měděný a pergamenový barvě. Ty barvy bych aplikoval na stěnách. Pracovní plochy bych osadil nažloutle šedým umakartem. Pro kredenc na nádobí je fůra místa. Měli bysme malou nástěnnou kredenc, velkou nástěnnou kredenc a rohovou nástěnnou kredenc s otočnými zásuvkami. Kredenci byste měl habaděj. Moh byste upravit jídelnu naproti v chodbě, víte? Jo. Žaluzie, žaluzie na oknech, korková podlaha, korkový dlaždice. Moh byste mít žlutavej koberec s vlasem, stůl... vykládaněj afrikánským dubem, kredenc s matově černými zásuvkami, profilovaný židle a vypoštěřované sedáčky, křesla čalouněná šedým tvídem, pohovku na bukový kostře s ručně tkaným poštěřem plněným mořskou travou, servírovací stůl s bílou žáruvzdornou deskou, okraj bíle vykachličkovanéj. Jo. A ložnice. Co je ložnice? Svatyně. Místo, kde hledáme odpočinek a klid. Takže je třeba strážlivého zařízení. Funkčního osvětlení. Nábytek... mahagon a růžové dřevo. Vysoký azurově modrý koberec, modrobílé záclony bez lesku, ozdobná pokrývka s drobným růžovým vzorem na bílém podkladě, toaletka s vyklápěcí deskou, miska z plastiku, stolní lampička s bílým lýkovým stínidlem... /Mick se posadí/ To by nebyl byt, to by byl palác.

- Davies . To bych řek.
- Mick Palác.
- Davies Kdo by v něm bydlel?
- Mick Já. Můj bratr a já.
- /Pauza/
- Davies A co já?
- Mick . /mírně/ Tady ten šunt je na nic. Prostě hromada starýho železa. Veteš. Z toho se nedá udělat domov. To se nedá uspořádat. Šunt. Ani prodat by to nemoh, penci by za to nedostal.
- /Pauza/
- Šunt.
- /Pauza/
- Ale on se zřejmě o moje plány nezajímá, to je ta potíže. Proč si s ním nepromluvíte, jestli nemá zájem?
- Davies Já?
- Mick Ano. Jste jeho přítel.
- Davies Von není žádněj můj přítel.
- Mick Bydlíte spolu v jednom pokoji, ne?
- Davies Von není žádněj můj přítel. S ním člověk neví, na čem je. S váma je to jinačí, s váma člověk ví, na čem je.
- /Mick se na něho podívá/
- Takhle myslím, vy máte svoje kaprice, neříkám, že nemáte svoje kaprice, to vidí každěj. Můžete mít svoje myšky, to máme všichni, ale s ním je to jinak, chápete? S váma aspon, vy jste aspon...
- Mick Přímej.

Davies To je vono, přimej.

Mick Jo.

Davies Ale s ním člověk pořádně neví, vo co mu jde!

Mick Hm.

Davies Nemá žádnej cit!

/Pauza/

Já například potřebuju hodiny! Potřebuju hodiny, abych věděl, kolik je! Jak můžu vědět, kolik je, když nemám hodiny? Řek jsem mu, povídám, heleďte se, co takhle dát sem hodiny, abych věděl, kolik je? Myslím jako, když člověk neví, kolik hodin zrovna je, neví, kde je, chápete, jak to myslím? Heleďte, co já teď musím dělat, když chodím venku, musím pořád čučet na hodiny a pamatovat si, kolik je, až budu zpátky. Ale to je nanič, nejsem tu ani pět minut, a už to zapomenu. Zapomenu, kolik to bylo! /Davies se prochází po pokoji sem a tam/ Vemte to takhle. Když se zrovna necejtím nejlíp, tak si chvíli poležím a když se vzbudím, nevím v kolik mám jít na hrnek čaje! Jo, na zpáteční cestě to není tak zlý. Vidím hodiny na rohu, a v ten moment, když беру za kliku, vím kolik je hodin, ale když jsem vevnitř! Když jsem vevnitř ... nemám ani páru, kolik je.

/Pauza/

Já tu zkrátka potřebuju hodiny, tady v pokoji, a pak mám náky perspektívy. Ale von mi je nedá a nedá. /Davies sedí na židli/ Von mě budí! Budí mě, když mám půlnoc! Vykládá mi, že dělám rámus! Já vám řeknu, já už mám sto chutí přistě mu to vytmavit.

Mick On vás nenechá spát?

Davies Nenechá mě spát! Budí mě!

Mick Hrůza.

Davies Kde já všude byl. Vždycky mě nechali spát. Na celým světě to tak chodí. Jenom tady ne.

Mick Spánek je základ. Vždycky jsem to říkal.

Davies Máte pravdu, základ. Ráno vstanu, a jsem utahanej! Mám všelijaký řízení. Musím se hnout z fleku, musím se někde uchytit, musím se postavit na nohy. Ale já když se ráno vzbudím, nemám v sobě žádnou energii. A ke všemu nemám hodiny.

Mick Hm.

Davies /vstane, přechází/ Von si jde ven, já nevím kam jde, kam šel, nikdy mi neřekne. Dřív jsme si povídali, bejvávalo. Nikdy ho nevidím, jde si ven, přijde pozdě, já vo něm vím, jen když se mnou cloumá, když mám půlnoc.

/Pauza/

Nebo! Ráno se vzbudím... ráno se vzbudím, a von se na mě směje! Stojí si tu, kouká na mě, a směje se! Já ho vidím, víte, já ho vidím skrz deku. Voblíkne si kabát, votočí se, kouká na mou postel, a tu máš! směje se! Co je sakrá k smíchu? To von neví, že ho pozoruju skrz deku. To von neví! Neví, že já ho vidím, myslí, že spím, ale já ho mám v merku celou dobu skrz deku, víte? Ale to von neví! Von si na mě kouká a cení se, ale neví, že já ho přitom vidím!

/Pauza/

/Skloní se k Mickovi/ Víte, co musíte, vy si s ním musíte promluvit, jasný? Já...to mám promyšlený. Musíte mu říct... že máme s tímhle barákem svoje plány, že bysme ho mohli zrichtovat, že bysme to chtěli rozjet. Víte, já bych vám ho moh zařídit, moh bych vám s ním píchnout... mezi náma.

/Pauza/

Kde teď vlastně bydlíte?

Mick Já? Ale, mám takovej byteček. Není to špatný. Se vším příslušenstvím. Někdy musíte přijít. Něco vypijem a poslechnem si desky.

Davies Zkrátka a dobře, vy si s ním musíte promluvit. Ko-neckonců jste jeho bratr.

/Pauza/

- Mick Ano... možná to udělám.
 /Dveře bouchnou. Mick vstane, jde ke dveřím a odejde.
- Davies Kam jdete? To je on!
 /Ticho. Davies stojí, pak jde k oknu a vyhlíží ven. Vstoupí Aston. Nese papírovou tašku. Svlékne si svrchní plášť, otevře tašku a vyndá pár bot/
- Aston Pár bot.
- Davies /se otočí/ Co?
- Aston Sehnal jsem je. Zkuste.
- Davies Boty? Jaký?
- Aston Snad vám budou.
 /Davies jde dopředu jeviště, zuje si sandály a zkouší boty. Prochází se, třepe nohou, sehne se a stlačí kůži/
- Davies Ne, nejsou dobrý.
- Aston Nejsou?
- Davies Ne, nejsou mi.
- Aston Hmm. /
 /Pauza/
- Davies No, víte co, stačej... než dostanu jiný.
 /Pauza/
 Kde jsou tkaničky?
- Aston Nejsou.
- Davies Nemižu je nosit bez tkaniček.
- Aston Dostal jsem jen boty.

Davies No jo, ale to máme jako hrnec bez pokličky, ne? Takový boty bez tkaniček na noze pořádně nese-
děj. Jediný co se dá dělat, aby se vám nevyzuly,
je napnout nohu, chápete? Chodit s napnutou no-
hou, chápete? A to nedělá noze dobře. Dostanete
do nohy křeče. Když můžete botu pořádně zavázat,
není tak pravděpodobný, že dostanete křeč.

/Aston jde k hlavě své postele/

Aston Třeba někde nějaký mám.

Davies Víte, vo co mi jde?

/Pauza/

Aston Tady jsou. /Podá je Daviesovi/

Davies Ty jsou hnědý.

Aston Jiný nemám.

Davies Ty boty jsou černý.

/Aston neodpovídá/

Ále, zatím stačej, než dostanu jiný. /Davies se-
dí na židli a šněruje si boty/ Třeba mě zejtra
donesou do Sidcupu. Kdybych se tam dostal, moh
bych se uchytit.

/Pauza/

Mám nabídku na pěkný místo. Jeden člověk mi ho
nabíd, má... má spoustu nápadů. Ten má budouc-
nost. Ale chtěj po mně papíry, víte, chtěj po
mně doporučení. Než je seženu, musím zajít do
Sidcupu. Tam totiž jsou. Potíží je dostat se tam.
To je můj problém. Počasí mi nepřeje.

/Aston tiše, nepovšimnut, odejde/

Nevím, nevím, jestli se ty boty osvědčej. Je to
perná cesta, už jsem tam byl. Teda z druhý stra-
ny. Posledně, když jsem se tam vypravil, to bylo
... posledně... když si tak vzpomenu... silnice
byla mizerná, lilo, měl jsem kliku, že jsem ces-
tou nepad, ale dostal jsem se tam, šel jsem a šel,
pořád, pořád... jo, jo... pořád a pořád jsem šel.

Ale stejně, takhle to dál nejde, co já musím, já tam musím zajít, najít toho chlapa - /Otočí se a rozhlédne po místnosti/ Bože! Ten mizera, ani mě neposlouchá!

/Zatmí se/

/Mdlé světlo oknem. Je noc. Aston a Davies jsou v posteli. Davies chrápe. Aston se posadí, vstane z postele, rozsvítí, přejde k Daviesovi a zatřese jím/

Aston Hej, přestaňte, slyšíte? Nemůžu spát.

Davies Co? Co? Co se děje?

Aston Děláte rámus.

Davies Já jsem starej člověk, co mám podle vás dělat, přestat dechat?

/Aston jde ke své posteli a natahuje si kalhoty/

Aston Půjdu na vzduch.

Davies Co mám podle vás dělat? Já vám něco řeknu, kamaráde, já se vůbec nedivím, že vás sebrali. Budit starýho člověka, když má půlnoc, to musíte bejt mišugé! Pak nemám mít zlý sny, kdopak za to může, že mám zlý sny? Kdybyste mě pořád nesekýroval, žádněj rámus bych nedělal! Jak mám klidně spát, když do mě pořád štoucháte? To mám podle vás přestat dechat? /Odhodí pokrývku a vstane z postele; na sobě má nátělník, vestu a kalhoty/ Je tu taková ledárna, že musím lízt do postele v kalhotách. Jakživo jsem to nedělal. Ale tady musím. Jenom proto, že vy to mizerný topení nezapnete! Už mám toho vašeho věčného sekýrování tak akorát. Já pamatuju lepší časy než vy, mladej! Mě do žádnýho takovýho špitálu nikdy nikdo nedostal. Já mám všech pět pohromadě! Tak si s tím sekýrováním nezačínajte. Budu jako milius, dokáť si budete hledět svýho. Jenom si pěkně hleďte svýho. Protože já vám něco řeknu, váš bratr vás má v merku. Ví o vás všechno. Jen se nestarejte, já mám tady přítele. Oprávdickýho kamaráda. Zacházet se mnou jako s hadrem. Co mě sem nejdřív zvete, když se mnou chcete takhle zacházet? Jestli si myslíte, že jste něco lepšího, tak si to koukejte honem rozmyslet. Já vím svý.

Když už jste v tom špitále jednou byl, moh byste se tam zase vrátit. Váš bratr vás má v merku! Můžete mít zase hlavu v kleštích, člověče! Můžou vám je znova nasadit! Kdy budou chtít. Stačí jim slovíčko. Pěkně vás tam vodvezou, mládenče. Přijdou, seberou vás a vodvezou! Ty s váma zatočej! Nasaděj vám kleště na hlavu, voni s váma zatočej! Stačí jim mrknout na tuhle yeteš, s kerou musím spát, a hned vědí, že jste tuklej. To byla jejich největší chyba, dejte na mě, že vás pustili. Nikdo neví, vo co vám jde, chodíte sem a tam, nikdo neví, vo co vám jde! Já se dlouho sekýrovat nenechám. Vy si myslíte, že se budu na vás dřít? Hahahaha! Abyste se nesplet! Vy si mě tu chcete držet na hrubou práci, abych vám drhnul schody, a za to můžu přespat v týhle zasviněný všivácký díře? Já, mladej? Kvůli vám, mladej? Vždyť vy kolikrát sám vo sobě nevíte! Vy jste trhlej! Vy jste poloviční blázen! Stačí se na vás podívat. Kdo vás kdy viděl podstrčit mi náký drobný? Furt jen leze sem a tam. Váš bratr vás má v merku, človíčku. Má tady s barákem plány, ten ho postaví na nohy! A projednou si už zapište za uši, že já mám stejný práva jako vy. Jenom kdyby se to počasí vobrátilo, hned mám v kapse toliká doporučení, že vám na ně tejden nestačí! Zacházet se mnou jako s dobyt看em! Já nikdy v blázinci nebyl!

/Aston se k němu maličko pohne. Davies vytáhne z kapsy u kalhot nůž/

Moc si nehoukej, kamaráde. Koukni se. Umím s ním zacházet. Umím s ním zacházet. Jen si nehoukej.

/Pauza. Hledí si do očí/

Rozmysli se dvakrát.

/Pauza/

Jen si se mnou nezačínej.

/Pauza/

Aston	Já myslím... myslím, že je na čase, abyste si našel něco jinýho. My se asi neshodnem.
Davies	Něco jinýho?
Aston	Ano.

- Davies Já? To mluvíte se mnou? Já ne, človíčku! Vy!
- Aston Cože?
- Davies Vy! Vy si radši něco najděte!
- Aston Já tu bydlím. Vy ne.
- Davies Že ne? Já tu bydlím. Já tu mám nabídnutý místo.
- Aston Ano... já myslím, že se pro to nehodíte. Así by se vám tu nelíbilo.
- Davies Mně se tu náramně líbí! Jen se mi nelíbí, jak se mnou voráte!
- Aston Snad abyste... šel. My se neshodneme.
- Davies Tak já se nehodím, jo? Něco vám řeknu, je tu někdo, kdo si myslí něco jinýho. Něco vám povím. Já tu zůstanu. Zůstanu tu jako správce! Jasný! Váš bratr, dávejte pozor, váš bratr mi řek, že ten flek je můj. Můj! Tak jsme na tom. Budu mu dělat správce.
- Aston Můj bratr?
- Davies Zůstane tu, veme to do ruky, drabet to tu předělá, a já zůstanu s ním, takže... pro vás tu nebude místo!
- Aston Já tady bydlím.
- Davies Ne nadlouho! Víím, na čem jsem. Vyrazit mě, co? Strčit mi mizernej pár bot a vyrazit mě! Popad jste hůl za špatnej konec, chlapče.
- Aston Podívejte se. Když vám dám... nějaký drobný, můžete jít do Sidcupu.
- Davies Nejdřív si koukejte postavit kůlnu! Náký drobný! Když si tu můžu vydělat stálej plat! Nejdřív si postavte svou smradlavou kůlnu! Tak!

/Aston na něho zírá/

- Aston To není žádná smradlavá kůlna. /Ticho. Aston jde k němu/ Čistá je. Samý dobrý dřevo. Postavím ji. Žádněj strach.
- Davies Nechoďte moc blízko!
- Aston Nemáte co říkat, že ta kůlna je smradlavá.
/Davies namíří nůž/
Vy smrdíte.
- Davies Co!
- Aston Vy jste to tu zasmradil.
- Davies Pane na nebi, to říkáte mně!
- Aston Celý dni. Proto taky nemůžu spát.
- Davies To mi říkáte vy! Vy mi říkáte, že smrdím!
- Aston Radši jděte.
- Davies Já vysmradím vás!
/Máchně rukou, paže se mu třese, nůž míří Astonovi na břicho. Aston se nehýbá. Ticho. Daviesova paže se nehne dál. Oba stojí/
Vysmradím vás...
/Pauza/
Aston Spakujte se.
/Davies si přitiskne nůž k hrudi, ztěžka oddychuje. Aston jde k Daviesově posteli, sebere jeho tašku a dá do ní pár Daviesových věcí/
Davies Nemáte... nemáte právo... nechte to, to je moje!
/Davies vezme tašku a stlačí její obsah/ No dobře... mám tu nabídku na flek... jen počkejte... /oblékne si domácí kabátek/... jen počkejte...

váš bratr... s váma zatočí... říkat mi... říkat mi... jakživo mi nikdo neřek... /Oblékně si plášť/ Ještě vás bude mrzet, jak jste mi řek... ještě vo mně uslyšíte... /Sebere si tašku a jde ke dveřím/ Ještě vás bude mrzet, co jste mi řek.../ Otevře dveře, Aston ho sleduje/ Teď vím, komu věřit.

/Davies odejde. Aston stojí. Tma/
Světla. Podvečer. Mick sedí na židli.
Davies chodí po pokoji/

- Davies Smrdím! Slyšíte to! Já! Řekl jsem vám, co mi povídal, ne? Smrdím! Slyšíte to? To mi řekne!
- Mick Ts, ts,
- Davies To mi říct.
- Mick Nesmrdíte.
- Davies Bodejť!
- Mick Kdybyste smrděl, hned bych vám to řek.
- Davies Řek jsem mu, řek jsem mu, že... řek jsem mu, ještě vo mně uslyšíte! Povídám, nezapomente na svého bratra. Řek jsem mu, že přijdete a zatočíte s ním. Neví, co si s tím spískal. S tím, co mi proved. Řek jsem mu, řek jsem mu, však on přijde, váš bratr přijde, ten má rozum, ten není jako vy -
- Mick Jak to myslíte?
- Davies E?
- Mick Říkáte, že můj bratr nemá rozum?
- Davies Co? Já říkám, že vy máte plány s tímhle domem, s tím vším... zařizováním, víte? Von přece nemá právo mně poroučet. Příkazy mi dáváte vy, správce budu dělat pro vás, vy se vo mě staráte... vy se mnou nezacházíte jako se špinavým hadrem... my dva... my dva mu vidíme do duše.
- /Pauza/
- Mick A co říkal na to, že jsem vám nabídl místo správce?

- Davies Voň... říkal... říkal... něco jako... že tu bydlí.
- Mick Na tom něco je, ne?
- Davies Něco je! To je váš dům, ne? Vy ho tu necháváte bydlet!
- Mick Ano... je to můj dům. Dostal jsem ho lacino... a nechávám ho tu bydlet.
- Davies Moje řeč. Patří to vám.
- Mick No jo, ale on tu bydlí, ne? Moh bych mu říct, aby šel...
- Davies Moje řeč.
- Mick Moh bych mu říct, aby šel, to snad ne. Teda, já jsem domácí. Na druhý straně, on je uživatel bytu. Dát mu výpověď, rozumíte, co to je, to je technickej problém, tak: Přejde na to, jak budete nahlížet na tuhle místnost. Přejde na to, jestli ji budete považovat za zařízenou nebo nezařízenou. Chápete mě?
- Davies Ne.
- Mick Celý to zařízení, víte, co je tady, je jeho, kromě postelí, samozřejmě. Takže co je to, je to složitá právní otázka, to je to.
- /Pauza/
- Davies Říkám vám, že by se měl vrátit, odkad přišel!
- Mick /se k němu otočí/ Odkad přišel?
- Davies No... přece...
- Mick Někdy si trochu moc troufáte, co?
- /Pauza/
- /Vstane, briskně/ No ale, jak to tak vypadá, nic

proti tomu nemám, mohli bysme se tu pustit do práce...

Davies To jsem chtěl slyšet!

Mick Nic proti tomu nemám. /Obrátí se čelem k Daviesovi/ Jen abyste byl tak dobřej jako říkáte.

Davies Jak to myslíte?

Mick Říkáte přece, že jste bytovej architekt, tak abyste byl dobřej.

Davies Co že jsem?

Mick Jak to myslíte, co že jsem? Architekt. Bytovej architekt.

Davies Já? Jak to myslíte? Já že to řek? Jakživo jsem nebyl.

Mick Co jste jakživ nebyl?

Davies Ne, ne, kdepak já, pane drahá. Já žádněj bytovej architekt nejsem. Já měl moč velkej fofr. Fůru jinejch věcí na práci, víte. Ale... ale vždycky jsem se uměl přiučit... dejte mi... dejte mi chvíli času, a já to někde pochytím.

Mick Nepotřebuju, abyste to pochytával. Potřebuju prvotřídního bytovýho architekta s praxí. Myslel jsem, že jste to vy.

Davies Já? Tak - moment - moment - to jste se splet v adrese.

Mick Jak jsem se moh splést v adrese? Vy jste jedinej, s kým jsem mluvil. Vy jste jedinej, kterému jsem vykládal svý sny, svoje nejtajnější přání, vy jste jedinej, kterému jsem to vykládal, a vykládal jsem vám to jen proto, že jsem měl za to, že jste prvotřídní odbornej architekt s praxí.

Davies Tak moment -

- Mick Chcete říct, že byste neuměl sladit modrozelený, měděný a pergamenový čtverce linolea a ty barvy aplikovat na stěnách?
- Davies Tak moment, kde jste sebral - ?
- Mick Chcete říct, že byste neuměl naaranžovat stůl vykládaný afrikánským teskem, křesla čalouněná šedým tvídem a pohovku na bukovém rámu s ručně tkaným polštářem vycpaným mořskou trávou?
- Davies Nikdy jsem to netvrdil!
- Mick Bože! Musel jsem mít falešnou představu!
- Davies Nikdy jsem to neřek!
- Mick Vy jste mizernej podvodník, člověče!
- Davies Takhle mi zase říkat nemusíte. Vzal jste si mě jako správce. Chystal jsem se trochu vám pomoci, nic jinýho, za malej... za malej plat, vo tom jsem nikdy nemluvil... a vy mi nemůžete přijít na jméno -
- Mick Jak se jmenujete?
- Davies Nezačínejte -
- Mick Ne, jaký je vaše pravý jméno?
- Davies Moje pravý jméno je Davies.
- Mick Pod jakým jménem vystupujete?
- Davies Jenkins.
- Mick Máte dvě jména. A co to ostatní? No? Tak do toho, pročpak jste mi říkal ty špeky, že jste bytovej architekt?
- Davies Já vám nic neříkal! Tak vy mě nebudete poslouchat?

/Pauza/

To von vám to řek. To váš bratr vám to musel říct. Je praštěnej? Ten vám toho navykládá, ze vzteku, je praštěnej, je poloviční cvok, to von vám to řek.

/Mick jde pomalu k němu/

Mick Co jste to říkal o mým bratrovi?

Davies Kdy?

Mick Co že je?

Davies Já... upřímně řečeno...

Mick Praštěnej? Kdo je praštěnej?

/Pauza/

Vy jste řek o mým bratrovi, že je praštěnej? Můj bratr. To je trošku... to je tak trošku dr-
zost, říkat takový věci, ne?

Davies Ale von to sám říká!

/Mick pomalu obchází Daviese, pozoruje ho. Jednou ho obejde/

Mick Co vy jste to za divného člověka. No ne? Vy jste vážně divnej. Co jste vkročil do tohoto domu, jsou tu samý potíže. Vážně. Nic, co řeknete, nemůžu vzít doslova. Každý vaše slovo se dá vykládat nejrůznějším způsobem. Většinou jsou to lži. Jste hrubej, jste nespolehlivej, jste naprosto nevypočitatelnej člověk. Suma sumárum, nejste nic jinýho, než to hovado. Jste divoch. A vrchol všeho, smrdíte jako tchoř. Jen se podívejte. Přijdete si, děláte si reklamu jako byt-
tovej architekt, pročez já vás vezmu, a co se stane? Máte dlouhej projev o všech těch doporučených, co jsou v Sidcupu, a co se stane? Nevším jsem si, že byste si pro ně do Sidcupu šel. Je to náramně smutný, ale už to tak vypadá, budu vám muset zaplatit za správu domu. Tady je půl dolaru./Sáhne do kapsy, vytáhne půlkorunu a hodí ji Daviesovi k nohám. Davies stojí bez hnutí.
Mick jde k plynovým kamnům a vezme do ruky Buddhu/

Davies /zvolna/ No dobrý... dělejte si... udělejte ...
když je to vaše přání...

Mick Je to můj přání! /Mrští Buddhou o plynová kamna.
Soška se rozbije. K sobě, zvolna, zadumaně/
Každej by si myslel, že nemám nic jinýho na sta-
rosti než tenhle dům. Mám spoustu jinejch věcí,
o který se můžu starat. Mám jiný věci. Mám spou-
stu jinejch zájmů. Musím zvelebit svůj podnik,
ne? Musím myslet na rozšíření... v každém směru.
Já nezůstávám na místě. Já jsem pořád v pohybu.
Jsem v pohybu... pořád. Musím myslet na budou-
cnost. Tenhle dům mi starosti nedělá. Nemám zá-
jem. Ať se o něj stará bratr. Může ho zrichto-
vat. Může ho zařídit. Může si s ním dělat, co
chce. Mě se to netýká. Myslel jsem, že mu pro-
kážu službu, když ho tu nechám bydlet. Má svoje
plány. Aťsi je má. Já se na to vykašlu.

/Pauza/

Davies A co já?

/Ticho. Mick se na něho nepodívá. Dveře
bouchnou. Ticho. Nehýbají se. Aston vstou-
pí. Zavře dveře, vejde do místnosti a
octne se tváří v tvář Mickovi. Oba se sla-
bě usmějí. Mick chce něco říct, zarazí se,
jde ke dveřím a odejde. Aston nechá dveře
otevřené, projde za Daviesem, spatří roz-
bitého Buddhu, a chvíli se dívá na stře-
py. Pak jde ke své posteli, svlékne si
plášť, posadí se, vezme šroubovák a zás-
trčku a pustí se do ní/

Já si jen přišel pro fajfku.

Aston Ach tak.

Davies Vyjdu ven... a cestou... najednou... zjistím...
víte... že nemám fajfku. Tak jsem se pro ni vrá-
til... Tak jsem... si myslel, že... si pro ni
jako skočím.

Aston Našel jste ji?

Davies Jo.Jo, našel, cěpak to.

/Pauza/

To není ta samá zástrčka, kterou jste...?

Aston

Je.

/Davies přejde doprostřed místnosti/

Davies

Ne a ne s ní hnout, co?

Aston

Něco s ní je. Snažím se na to přijít.

Davies

No, když... vytrváte, podle mýho, tak na to asi přijdete.

Aston

Mám dojem, že jsem na stopě.

/Davies se trochu přiblíží/

Davies

Víte... já se v nich teda moc nevyznám... jinak bych vám moh... s ní poradit. Ale vy tomu stejně přijdete na kloub.

/Pauza/

Poslyšte...

/Pauza/

To jste nemyslel vážně, že ne, jako že smrdím, že ne?

/Pauza/

Že ne? Byl jste na mě takovej hodnej. Vzal jste si mě domů. Vzal jste mě domů, na nic jste se mě neptal, uložil mě do postele, byl jste kamarád. Poslyšte. Tak jsem přemejšlel, proč jsem dělal ten randál, víte, to bylo tím průvanem, když jsem spal, tak na mě táhlo, vod toho ten rámus, aniž bych to věděl, tak jsem si myslel, chtěl jsem říct, kdybyste mi dal svou postel a vzal si moji, není mezi nima žádněj rozdíl, jsou to stejný postele, kdybych já měl vaši, vy spíte v každý posteli, tak vy si vemte moji, já vaši, a bude to dobrý, na mě nebude táhnout, tak to myslím, vám trošku toho povětrí nevadí, vy potřebujete trochu vzduchu, to já chápu, když jste byl tenkrát v tom špitále, těch doktorů a co se navyváděli, všecko zavřený, já to tam znám, ty horka, tam jsou vždycky horka, jednou jsem tam

mrknul a div jsem se nezalknul, vyhandlujeme si postele, a pak se do toho dáme, jak jsme říkali, já vám to tu vohlídám, já vám tu dohlídnu, teda vám, ne tomu druhému... ne tomu... vašemu bratrovi, víte, ne jemu, vám, budu váš člověk, stačí říct, stačí říct...

/Pauza/

Co si vo tom myslíte?

/Pauza/

- Aston Ne, já rád spím ve svý posteli.
- Davies Ale vy nerozumíte, co myslím!
- Aston Ostatně to je postel mýho bratra.
- Davies Vašeho bratra?
- Aston Když tu je přes noc. A to je moje postel. Jedině v tý se vyspím.
- Davies Ale váš bratr je pryč! Pryč!
- /Pauza/
- Aston Ne. Nemoh bych si vyměnit postel.
- Davies Ale vy nerozumíte, co myslím!
- Aston /vstane a jde k oknu/ Stejně budu mít moc práce. Musím postavit tu kůlnu. Když ji nepostavím teď, nepostavím ji nikdy. Dokud ji nepostavím, nemůžu začít.
- Davies Já vám s tou kůlnou píchnu, abyste věděl!
- /Pauza/
- Copak nevidíte, vo co mi jde? Já vám píchnu! Tu kůlnu postavíme my dva spolu! Jasný? Bude hotová na tu šup! Chápete, co říkám?
- /Pauza/
- Aston Ne. Dokážu ji postavit sám.

Davies Poslouchejte. Jsem s váma, budu tady, udělám to pro vás, uděláme to spolu, a já se tady vo to postarám, dohlídnu vám na to, přitom, budu vám dělat správce.

/Pauza/

Aston Ne.

Davies Proč ne?

Aston Mám špatný spaní.

Davies Sakra dyť vám říkám, že si vyměníme postele! Marjápanno! Vyměníme si postele! A je. Copak nechápete, co říkám?

/Aston zůstane u okna, zády k Daviesovi/

Přece mě nevyhodíte? To nemůžete udělat. Poslouchejte, poslouchejte, člověče, mně je to jedno, víte co, mně je to jedno, nechám to tak, mně je to fuk, něco vám řeknu, když si nechcete měnit postele, necháme to jak to je, zůstanu v tý samý posteli, třeba kdybych měl silnější kus pytloviny, jako přes okno, aby netáhlo, bude to stačit, co říkáte, necháme to tak?

/Pauza/

Aston Ne.

Davies Proč... ne?

/Aston se otočí a pohlédne na něj/

Aston Naděláte moc rámusu.

Davies Ale... ale... heleďte... poslyšte... poslyšte mě... takhle...

/Aston se otočí zpět k oknu/

Co já si počnu?

/Pauza/

Co budu dělat?

/Pauza/

Kam se poděju?

/Pauza/

Moh bych tu zůstat. Mohli bvsme postavit kůlnu.

/Pauza/

Když chcete, abych šel... půjdu. Stačí říct.

/Pauza/

Ještě něco vám řeknu... ty boty... ty boty; co jste mi dal... sekaj dobrotu... dobrý jsou. Snad bych moh... zajít...

/Aston zůstává bez hnutí u okna, zády k němu/

Poslyšte... kdybych... zašel... kdybych se vypravil... pro mý papíry... moh byste... nechal byste... moh byste... kdybych zašel... a sehnal si...

/Dlouhé ticho/

O p o n a

Harold Pinter: SPRÁVCE. Z anglického originálu The Caretaker /Drove Press, Inc. New York 61 přeložil Milan Lukeš. Odpovědný redaktor Jindřich Černý. Rozmnožila DILIA v Praze v listopadu 1964 jako rukopis /v.č. 9428/64/

F 07 40707